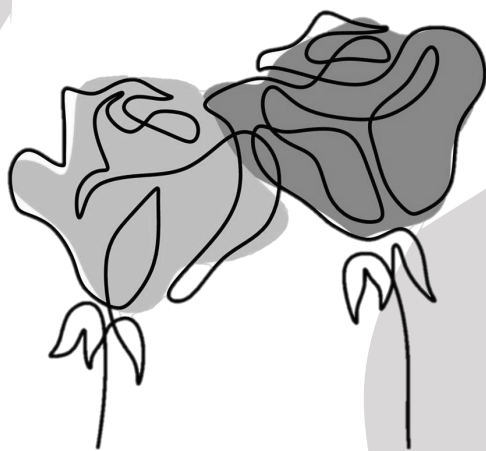

PÈTALS NEGRES SOBRE UN LLIT BLANC

"L'escriptura, la connexió per trobar-nos"

Treball de recerca

TULIPA

Definición de estilo: Título 1: Fuente: Modern Love Caps, 14 pto, Color de fuente: Fondo 1, Espacio Después: 6 pto, Interlineado: 1,5 líneas, Borde: Superior: (Sin borde), Inferior: (Sin borde), Diseño: Claro (Énfasis 6), Punto de tabulación: 8,59 cm, Centrado + 10,45 cm, Izquierda + 12,36 cm, Izquierda + 12,78 cm, Izquierda + 17,19 cm, Derecha

Definición de estilo: Título 2: Fuente: Adobe Arabic, 14 pto, Color de fuente: Fondo 1, Catalán, Espacio Antes: 12 pto, Después: 6 pto, Diseño: Claro (Énfasis 6), Punto de tabulación: 6,46 cm, Izquierda + 11,75 cm, Izquierda

Definición de estilo: TDC 1: Fuente: (Predeterminada) Times New Roman, Sin Negrita, No revisar la ortografía ni la gramática, Punto de tabulación: 17,17 cm, Derecha, Relleno: ...

Con formato: Izquierda: 2,5 cm, Derecha: 2,5 cm, Arriba: 2,5 cm, Abajo: 2,5 cm, Distancia del encabezado desde el borde: 1 cm, Distancia del pie de página desde el borde: 1,25 cm

INTRODUCCIÓ

En el meu treball de recerca he volgut experimentar com de l'eina més rudimentària n'hem fet un ús terapèutic. No estic parlant d'experiments ni de fàrmacs elaborats en un laboratori, sinó de l'escriptura. Amb tan sols un tros de paper i un bolígraf podem abocar el que probablement ningú sap de nosaltres i sentir-nos més lliures del que ens condemna a ser reclosos. Seria fàcil preguntar-se perquè he escollit aquest tema i no tantes altres coses com se m'havien proposat i la resposta és senzilla, *he sigut víctima d'aquesta teràpia*, podria dir que he hagut de viure de molt a prop el fet d'intentar buidar el meu malestar a través de texts. Conec l'ús abusiu i la relació de dependència amb l'escriptura per evadir-me del món extern, és per això que vaig decidir fer un gir de cent vuitanta graus i endinsar-me en aquesta oportunitat, ja que sempre havia volgut escriure un llibre i no trobava la manera indicada de poder-ho realitzar.

El títol d'aquest treball és la viva reflexió poètica de com jo defineixo la vida, o si més no de com he sentit jo que l'he viscuda amb la curta estància que porto en ella. Un *llit blanc* que fa referència a la nuesa de la vida que emprenem, és neutra, no està preparada per ningú, en teoria, partim d'una mateixa base. Ja que ningú ens planifica la nostra vida, som nosaltres mateixos els conseqüents dels nostres actes, d'aquí apareixeria l'altra part del títol: els *pètals negres*. Per mi els pètals de tonalitats fosques representen cada espurna que he encès en un camí poc planer que m'ha fet dubtar, o aquella època la qual haguessis preferit no viure ja que no va ser massa agradable, i algunes encara costen encara d'afrontar amb tranquil·litat. Acostumats a associar colors foscos amb la tristesa o el dolor i uns tons càlids els relacionem i fan referència a situacions que ens transmeten tranquil·litat, he volgut barrejar tots dos aspectes per crear el títol del meu treball: *Pètals negres sobre un llit blanc*.

L'objectiu principal del meua recerca és veure com de texts, d'elaboració pròpia, sense adonar-me'n m'estic exposant o estic transmeten qui soc i com em sento, o em vaig sentir, en aquell instant determinat de la meua vida. Us faré viatjar pels aspectes més agres i porucs com la tristesa, ja que tot i que no ho vulguem acceptar és igualment necessària per trobar l'equilibri. M'endinsaré dins el gran tabú humanitari: la mort. Haver de tastar la mort mai ens ha deixat un grup dolç, i encara menys quan aquesta mort és sobtada i prematura. Us portaré

a conèixer què és per mi, des de la meva experiència, l'amor i quina llibertat vaig poder arribar a sentir quan estimava a algú. I finalment us traslladaré a la calidesa que poc a poc, a mesura que passava el temps, m'ha aportat la felicitat. Un llibre com a resultat d'aquest treball amb quatre capítols principals, un per a cada moment destacat del que he viscut. Però, no tan sols em quedo amb el llibre, aquesta recerca abraçarà diferents camps. Cerco la relació que tenen els meus textos amb autors reconeguts, o no tant, i les seves obres. Veure que l'amor o la tristesa són temes universals i atemporals, l'espècie humana sempre els percep és per això que autors contemporanis s'expressin igual que ho he fet jo. Aquest treball comptarà amb una altra part una mica més científica on parlaré de la psicologia, existeix alguna relació amb la teràpia usada per psicòlegs i l'escriptura? Realment és una bona pràctica? I el més important de tot, en la part teòrica definiré el que molta gent confon i usa de manera errada, què és un sentiment i què és una emoció. Tenir aquest aspectes clars serviran per després poder analitzar amb més detall cada capítol del llibre.

L'afinitat principal del meu treball de recerca és buscar la relació que hi ha entre l'escriptura i la teràpia, l'escriptura i la psicologia. És per això que la hipòtesi del meu treball és: Existeix alguna relació entre l'escriptura i la teràpia que usen els psicòlegs amb els seus pacients? S'utilitza realment l'escriptura com a teràpia? Per poder cerca resposta a aquesta hipòtesi principal la recerca tindrà una part de treball de camp on entrevistaré a psicòlegs per poder conèixer amb millor profunditat les conductes dels humans davant de les situacions que parlo en el llibre -la mort d'una persona estimada, l' enamorament, la felicitat i la tristesa. També realitzaré enquestes per poder saber quines sensacions experimenten els adolescents, joves, adults i avis davant els mateixos textos, perquè podria ser que depèn la situació viscuda de cada individu et porti a desenvolupar una reacció o una altra. Un cop ja tingui aquests resultats els analitzaré i extreure les conclusions corresponents.

Finalment, les fonts d'informació que he utilitzat per poder realitzar tota la recerca han estat pàgines web fiables de psicologia d'internet, tesis doctorals de filòsofs que parlaven de les emocions i dels sentiments. També he llegit llibres de diferents poetes o escriptors tant catalans com castellans per trobar la relació entre la manera que tenien d'expressar-se sobre un tema en concret i com després ho he fet jo. Degut al treball de camp també he obtingut

Eliminado: <object>

informació d'entrevistes amb especialistes i les enquestes m'han aportant informació complementària totalment necessària.

AGRAÏMENTS

Tenir l'oportunitat de fer realitat un dels meus majors somnis no ha estat del tot senzill. He hagut de dedicar moltes més hores de les que tenia previstes i en molts casos tenir la ment en diversos llocs per fer que així brolles la imaginació. Tenir a mà sempre un bloc de notes o un bolígraf per escriure totes les idees per texts que em passaven per la ment i sentir-me vulnerable als ulls dels lectors de les meves creacions. I podria ser que diversa gent m'encoratges a tirar endavant aquest treball al fer-me veure, reiteradament, que potser si que era bona escrivint tot i que em costa acceptar-ho degut a la meva dura autocrítica constant.

No vaig poder veure de ben a prop aquest treball com una realitat fins que la meva psicòloga va encoratjar-me a plantejar-me com a tema del treball de recerca quelcom que em fes vibrar i em fes sentir lliure. Amb por a sentir rebutjat aquell propòsit que havia dissenyat en el meu cap, vaig decidir dur-lo endavant. Per poder-ho fer realitat havia de buscar algun professor disposat a cercar art i ment, és per això que vaig escollit el meu tutor. Dit això, primerament voldria agrair-li la constància i la confiança necessària que calen per realitzar un treball com aquest, ja que ha tingut l'oportunitat de llegir i descobrir la meva jo més íntima i mai em vaig sentir jutjada.

Seguidament, voldria donar les gràcies a la meva psicòloga, sense ella aquest treball mai hauria sortit a la llum i hauria resguardat el pols. Moltes gràcies per donar-me l'impuls a obrir els ulls i aixecar la veu per poder fer realitat els meus somnis.

Penso, i crec que és totalment necessari, agrair la participació en aquest treball a aquells professionals que han volgut aportar un granet de sorra dels seus coneixements per fer que així jo pugui acabar creant la meva muntanya. Moltes gràcies a la Sònia Palau per deixar ser entrevistada i impregnar-me de la seva passió a la vocació que tan feliç la fa, el teatre. A l'Ignasi Revés per fer-me veure que si vull arribar a publicar cap llibre algun dia m'hauria d'arriscar i saltar al buit d'aquesta aventura sense qüestionar-me massa la impressió dels demás, escriu per tu em va dir. I també, al psicòleg del centre, Àngel Prats, per mostrar-me com la psicologia tracta l'escriptura.

Eliminado: <object>

Tot i que en un principi no tenia pensat dirigir unes poques paraules a dues persones protagonistes del meu treball de recerca m'he vist amb la necessitat de fer-ho. Primerament m'agradaria haver-li pogut ensenyar en persona a la Laura aquells text que em transporten a ella, a la seva fragància i a la seva essència. Soltadament fa ja tres anys que tot va acabar per tu, la vida es va convertir en un daltabaix constant. És per això, degut a un tret final que es va emportar la senzillesa d'un principi, que m'hagués agradat dir-te que vaig començar a escriure per tu, ja que em feia sentir a prop teu. Més en el meu interior, una part de mi volia recordar-li a aquella noia dels ulls avellana que va fer que brolessin repetidament papallones dins l'estómac per primera vegada, que dedicar-te un capítol del meu treball no és més que una petita mostra de l'impacte que ens vam deixar. Un temps on vaig descobrir que era l'amor i que et feia sentir quan era el correcte i el desitjat. Ara, el que jo havia creat per tu amb tanta delicadesa, passa a les mans d'un públic més gran, uns lectors diferents a tu i a mi que podria ser que no entenguessin l'efecte del que vam sentir. No demano tampoc que ho facin, sol volia donar-te les gràcies per aquells temps i per sempre. Gràcies.

Finalment, i no per això menys important, caldria agrair la participació a totes aquelles persones que han decidit llegir els meus texts i donar-me alguna resposta a canvi, mai m'hauria plantejat remoure a tanta gent i rebre tantes bones crítiques. Heu fet que sentís que valgués la pena haver-me arriscat a seguir endavant el treball i sempre intentar donar i treure el millor de mi.

ÍNDEX

PETALS NEEGRES SOBRE UN LLIT BLANC

INTRODUCCIÓ	1
AGRAÏMENTS	4
CAPÍTOL 0: LA CIÈNCIA	8
CAPÍTOL I: LA MORT	13
EL CLUB DE LOS POETAS MUERTOS	14
ESQUITXADES DE TINTA AMARGA	16
LLÀGRIMES ALIENES	21
CAPÍTOL II: L'AMOR	24
TRES POETES EN UN	25
ESTIMADA MARTA	28
UN BOLÍGRAF PER TOTS	34
LA DANSA D'UN PINZELL	37
UN COR TOU	42
CAPÍTOL III: LA TRISTESA	45
LA MÚSICA TRISTA	47
CARTA DE PRESENTACIÓ	50
EL QUE BRILLA EN LA FOSCOR	51
ENCALLADA EN UN FUTUR	52
INSEGURETAT COL·LECTIVA	56
CAPÍTOL IV: LA FELICITAT	60
L'ESCENARI SOTA MIL LLUMS	62
EL SOMRÍS D'UNA LÍNIA	69
MOLTA I A DOJO	73
CAPÍTOL V: LA VEU QUE EM MANCA	76
LA MENT I LA PARAULA	77
UN LLAPÍS I LA MÀ	79
SOL PONENT	83
PARAULES FINALS	85
UNA BIBLIOTECA PERMANENT	87

Eliminado: <object>

Con formato: Fuente: (Predeterminada) Modern Love Caps

Código de campo cambiado

Eliminado: "La felicitat no és tenir-ho tot, és no desitjar res"...

Eliminado: <object>

CAPÍTOL 0: LA CIÈNCIA

CAPÍTOL 4. LA CIÈNCIA

-Introducció prèvia a l'anàlisi-

QUÈ ÉS UNA EMOCIÓ?

La paraula emoció prové del llatí *emotiu* que vol dir “moviment” o “impuls”. Sabent l’etimologia d’aquesta paraula podem prosseguir amb el seu significat. Una emoció és la reacció del nostre organisme, tan psicofisiològica com cognitiva i conductual, de manera involuntària d’un individu davant d’uns certs estímuls que li permet la facilitat d’adaptar-se a diferents situacions, persones, objectes. Aquests estímuls poden ser externs com ara alguna cosa que captem pels sentits (alguna que hem vist, olorat, tocat), o interns com un pensament o un record. Les emocions es creen en les regions subcorticals del cervell, en l’amígdala, en les escorces prefrontals i en el sistema endocrí. Tot plegat, desencadenen un conjunt de respostes hormonals i neuroquímiques que ens impulsen a una acció immediata.

Tot i ser actes involuntaris, es considera que hi ha emocions que no les descobrim per experiència pròpia, sinó que és un resultat de fixar-nos en els actes dels individus del nostre entorn. Aquesta resposta de “reacció” de l’individu pot ser positiva o negativa, depenent de si ens contribuiran a una fase de benestar o ens abocarà al malestar. Una emoció ve caracteritzada per la seva curta durada, però gran intensitat. Això succeeix perquè una emoció ens serveix com a estat d’alarma, és a dir, ens serveix per poder reaccionar a una situació inesperada en un moment determinat.

Existeixen dos tipus d’emocions, unes anomenades “emocions primàries”, i unes altres que les denominem com a “emocions secundàries”.

A. **EMOCIONS PRIMÀRIES O BÀSIQUES:** són aquelles que són innates i que responen directament a un estímulo. Trobem la ira, l’alegria, la por, la tristesa, l’aversió i la sorpresa.

- a. **Por:** és l’anticipació a una amenaça o perill (ja pot ser real o imaginari). La seva funció adaptativa és la protecció.
- b. **Sorpresa:** ens desencadena en un estat de sobresalt, s’acceleren les pulsacions... La seva funció adaptativa és l’orientació davant una situació nova.

Eliminado: <object>

Eliminado: 0

Eliminado: . INTRODUCCIÓ CIENTÍFICA: LES EMOCIONS I ELS SENTIMENTS...

- c. Aversió: coneguda també com disgust o fàstic, ens crea rebuig a allò que tenim al davant.
- d. Ira: apareix quan una situació no es desenvolupa com nosaltres voldríem o ens sentim amenaçats per algú o alguna cosa. La seva funció adaptativa ens condueix a la destrucció.
- e. Alegria: ens crea una sensació de benestar i seguretat. La seva funció adaptativa ens implora la repetició d'aquell plaer, succés que ens ha fet sentir bé.
- f. Tristesa: apareix quan perdem algun objecte o persona o quan ens sentim decebuts. La seva funció adaptativa ens produeix una motivació envers una reintegració personal nova.

B. **EMOCIONS SECUNDÀRIES**: són aquelles que deriven d'una emoció primària, com ara la vergonya, l'orgull, la gelosia, l'ansietat.

Com he dit abans les emocions tot i ser neutres (són totes vàlides per igual), en funció del caràcter que adopten en una determinada situació poden ser positives o negatives.

A. **EMOCIONS POSITIVES I NEGATIVES**: són les que afecten a la conducta de les persones, poden general accions, i de mateixa manera reaccions, positives com l'alegria o satisfacció. I d'altres que provoquen sentiments dolents cap a l'individu com ara la tristesa. Solem relacionar una emoció bona o dolenta segons el resultat que obtenim, és a dir, una emoció serà positiva si podem assolir un objectiu i una emoció serà negativa si un objecte no es pot assolir.

QUÈ ÉS UN SENTIMENT?

Un sentiment és un estat d'ànim com a resultat d'un input extern, és consideren l'expressió mental d'una emoció. Els sentiments venen quan el cervell processa aquella emoció que estem sentint, i la persona n'és conscient d'ella -l'emoció- i de l'estat d'ànim que li crea, llavors s'estaria produint un sentiment. És a dir, l'origen dels sentiments són les emocions definides i quan les valorem racionalment sabent que podran determinar el nostre estat d'ànim.

Tot i que tan les emocions com els sentiments són fruit de processos irracionals, i són subjectius davant una situació determinada -ja que diferents persones davant la mateixa

situació poden reaccionar de maneres diferents- les emocions venen guiades per un patró bàsic i primitiu, és a dir, una emoció apareix de manera immediata i espontàniament després de rebre aquell estímul. A diferència de les emocions, els sentiments són fruit d'un procés reflexiu, és a dir, la persona ha de ser conscient del seu estat d'ànim i d'allò que sent per així poder valorar-ho.

Existeixen diferents maneres de classificar els sentiments, però em centraré en la següent classificació: els sentiments positius i els sentiments negatius, ja que podem viure diferents sentiments que ens derivaran a diferents estats d'ànim, i és important centrar-nos en la reacció que es farà.

A. **SENTIMENTS POSITIUS:** són aquells sentiments agradables que ens fan percebre el benestar de la persona que els pateix, i ens aporten sensacions de plaer. Els sentiments positius ajuden a la contribució de prevenció de la nostra salut, tan mental com física. Això és degut a que ens ajuden a disminuir la sensació d'estrès i ansietat. També, ens ajuden a fer que costi més, o fer que no siguin tan presents els sentiments considerats negatius.

- a. Felicitat: és una emoció primària que el solem relacionar amb un sentiment de satisfacció molt gran.
- b. Amor: és un sentiment cap algú o quelcom, neix pel desig per a aquella persona o objecte.
- c. Eufòria: és la màxima expressió d'alegria, ens fa augmentar la nostra energia.
- d. Esperança: tenir esperança en aconseguir quelcom que anhelem.
- e. Motivació: és la reacció d'entusiasme i energia davant d'una situació d'acció.
- f. Passió: està relacionat directament amb l'amor. En alguns casos tendeix a encaminar-se en una bombolla sexual, però també podem sentir-la quelcom ens omple.
- g. Satisfacció: és produeix després de realitzar alguna acció de manera exitosa.
- h. Diversió: focalitzem la nostra atenció en una acció que ens fa sentir benestar.
- i. Benestar: és l'estat d'equilibri entre els nivells somàtics i químics de la persona.
- j. Entusiasme: neix davant la motivació per un esdeveniment.

B. **SENTIMENTS NEGATIUS:** Els sentiments negatius, a contrari dels positius, ens produeixen sensacions de malestar en les persones i creen resultats desagradables.

S'hauria de fer un incís, ja que solem confondre els sentiments negatius amb aquells sentiments dolents. Els sentiments negatius són tan vàlids i necessaris com els positius, ja que els necessitem per mantenir un equilibri -no és bo sempre sentir sentiments positius, o sols sentiments negatius. També, ens ajuden en el nostre desenvolupament. Tot i que cal remarcar que els sentiments negatius ens fan augmentar els nivells d'estrès i angoixa, i això ens deriva a problemes físics i mentals, que poden derivar a trastorns depressius.

- a. Enuig: sentiment de disgust cap algú o quelcom que ens causa una mala disposició.
- b. Ira: és una emoció primària que ve donada per un una elevada intensitat d'enuig.
- c. Por: és l'angoixa causada per al percepció d'algun perill real o bé imaginat.
- d. Preocupació: és l'estat d'inquietud davant una circumstància que es causa problemes.
- e. Tristesia: ens crea un dolor emocional que prova un gran malestar, que ens crear pensaments que poden derivar en obtenir un caràcter pessimista i en sols conduir al plor.
- f. Culpa: és la responsabilitat que assoleix una persona sobre una acció que comporta una connotació negativa.
- g. Estrès: estat d'ànim que apareix davant la sensació de sentir-se superant davant una circumstància.
- h. Frustració: neix davant la impossibilitat de completar una tasca que és desitjava o necessitava.
- i. Indignació: sentiment que és relaciona amb l'enuig, ja que ens fa considerar una situació justa o injusta.
- j. Vergonya: és la incomoditat que sentim davant una circumstància, que fa que una persona és pugui sentir humiliada o ens anticipem a la por de fer el ridícul.
- k. Vulnerabilitat: engloba els sentiments de fragilitat, impotència, sensibilitat i inseguretat, que entre tots ells, desencadenen a la percepció de la vulnerabilitat.

Eliminado: <object>

CAPÍTOL I: LA MORT

Eliminado: <object>

CAPÍTOL I: LA MORT

Eliminado: **INTRODUCCIÓ DEL**

-Allà on acaba tot el que comença-

Que peculiar és el que ens forma que decideix que d'una gran vida, on tots somiem que sigui eterna, hi hagi una data de caducitat massa pròxima. Poc familiaritzada com estava amb la sensació de trobar a faltar quelcom que ja no tenia a prop, o amb el remordiment intern de no haver dut a terme certa acció en el moment determinat, la vida em va sorprendre. Vaig patir de massa jove la mort, i una de les pitjors que crec que pot existir, la mort prematura i sobtada. Un dia vaig anar-me'n a dormir sense pensar que al dia següent la vida hauria fet un canvi de cent vuitanta graus. Sobtadament una vella amiga es posava en contacte amb mi per anunciar-me que la noieta amb el somriure més maco de la nostra ciutat havia mort. Crec que mai vaig saber què m'impactaria més, si el fet que la Laura havia mort o el càstig que em seguia constantment al recordar que m'havia oblidat de felicitar-la. Catorze anys justos va poder viure, tot va començar i acabar el mateix dia com si d'un cicle viciós és tracés. No puc negar ni amagar que tinc constància que va experimentar moltíssim amb el poc que portàvem de camí, però sempre m'hagués agradat saber que en seria ara d'ella, què estaria fent? Seria feliç? Hagués reprès el contacte que els anys ens havien fet perdre de mica en mica?

La mort, el gran tabú de la nostra societat, i el més pròxim que coneixem del punt final del que som. Mai ha estat fàcil fer dol del que ens fa mal, i menys encara quan una persona jove és la que decideix acabar el seu trajecte. Per això, per poder relacionar el que m'havia tocat experimentar vaig visualitzar la pel·lícula nord-americana: *Dead Poets Society*, traduïda al castellà com a: *El club de los poetas muertos*. Aquest llargmetratge, a part de tocar temes com l'institut, l'adolescència i els estudis, ens parla i més aviat reflecteix el dolor de la mort.

Endinsem-nos en el primer capítol: la mort.

EL CLUB DE LOS POETAS MUERTOS

-Anàlisi de la pel·lícula-

Per poder treballar la mort des d'un punt artístic, vaig visualitzar la pel·lícula nord-americana *Dead Poets Society*, publicada el 1989 pel director Peter Weir. Aquest llargmetratge ens situa al 1959 en un prestigiós institut anomenat Acadèmia Walton on vetllen pel gran futur del estudiants seguint el mètode victorià. Tots els professors són molt estrictes i van més enllà dels possibles límits que presentin els estudiants, perquè els volen veure triomfar. Cal remarcar que la majoria d'alumnes tenen un camí ja predestinat sobre el seu futur que es veu imposat pels desitjos ambiciosos dels seus pares. Aquest és el cas d'un dels protagonistes anomenat Neil, a qui els seus grans somnis es veuen trepitjats pel desig del seu pare.

Acostumats a seguir metòdicament un llibre de text i no sortir massa de la rutina que els aportava aquell recinte tancat i delimitat metòdicament, al començament de l'últim curs apareix un nou professor de literatura, en senyor John Keating. Aquest home els va canviar totalment la perspectiva que tenien de l'ensenyament, ja que els fa marxar de l'esquema marcat de les classes, els anima a pensar pel més enllà, a conèixer-se més i a trobar el seu jo interior. Durant un dia com qualsevol altre descobreixen que el Sr. Keating havia format part d'un grup anomenat *El club dels poetes morts*. De manera mística els explica què feia amb els seus amics i els convida a seguir els seus passos per un grup reduït de nois. Degut a aquesta empenta del professor, es forma un nou club format per uns set nois. Durant aquests dies on se senten que posen rumb a la seva vida, ja que desafien constantment les pròpies lleis de l'acadèmia, en Neil decideix confessar al Todd, el seu company d'habitació, que decidirà presentar-se al càsting per obtenir un paper al teatre. Finalment l'aconsegueix.

El gran problema comença quan en Neil ha d'amagar al seu pare la seva vertadera passió i el que porta fent els últims mesos. Tot sembla sortir-li perfecte fins que un dia el seu pare es presenta sense avís previ a la institució i l'amenaça amb deixar el teatre, quan l'estrena de la funció era justament a l'endemà. En Neil, perdut, decideix provar sort i recolzament amb el professor de literatura que l'encoratja a parlar amb el seu pare per explicar-li com se sent realment. En Neil menteix al professor sobre el veredict final de la seva decisió i al seu pare sobre el que faria. El gran dia de la representació tot el conjunt d'amics van a veure'l juntament

amb el professor, però, sobtadament apareix el pare del Neil, i un cop acaba la funció s'escriu amb el senyor Keating obligant-lo a mantenir-se ben lluny del seu fill.

El Neil veu com poc a poc s'ensorra el seu món just davant dels seus ulls, i un cop arriba a casa, aprofitant que els seus pares estan dormint, decideix posar fi a aquella tortura que l'anava a perseguir durant tants anys i es suïcida amb un tir. La pel·lícula deixa a qualsevol espectador impactat pel succeït, però m'agradaria centrar-me amb el comportament, especialment, d'en Todd, el company d'habitació. Un cop succeït el final tràgic del jove, en Todd és despertat per un altre amic i sembla que no sigui capaç de reaccionar a la notícia que acaba de rebre. Marxa en ple hivern, quan tot està nevat, al pati de l'escola i sent que necessita alliberar-se del gran pes que porta a dins. Vol marxar ben lluny per a que quan torni ho faci acompanyat d'en Neil. En Todd era el més poruc del grup, però sentia una gran admiració pel seu company, és per això que no sap com afrontar una realitat que el tortura constantment.

Al final de la pel·lícula, tot i estar mentalment destrossat pel succeït, s'atreveix a posar en risc la seva integritat a l'escola per tal de defensar la innocència del professor Keating, ja que els pares del Neil i el propi centre pensaven que ell havia estat el causant del suïcidi del noi. En Todd intenta fer fugaç el sentiment de culpabilitat que mica en mica el cargola per dins, i ho fa amb valentia aturant la classe de literatura del professor substituït quan el professor Keating entra ja distiuït a l'aula per recuperar les seves pertinències.

En conclusió, en Todd ens mostra com la mort d'una persona estimada pot ser un trajecte traumàtic i sobretot quan la persona difunta és tan jove i ha succeït tot de manera sobtada, sense "avis" previ. Mostra les fases habituals que una persona desenvolupa davant un dol. Primer, nega la notícia que li donen. Després, mostra ira en voler negar el succeït. Finalment, veiem com més o menys supera la mort d'en Neil, que òbviament li fa mal. Però més que superar-la, la reafirma en defensar la innocència del professor acusat per tothom.

ESQUITXADES DE TINTA AMARGA

-Producció escrita personal-

ACARONAR-TE AMB ROSES BLANQUES

Dos anys fa ja d'aquell dia, però em continua semblant que va ser ahir quan ens vam veure per últim cop. Feia temps que no ens veiem i les coses havien canviat, sobretot tu havies canviat. En entrar en aquella casa tan maca per fora, però que per dins s'emporta un trosset del nostre cor, no vaig poder rebre la teva càlida abraçada de benvinguda. Tampoc vaig escoltar la teva veu plena d'alegria. En aquell indret regnava el silenci. Un silenci d'aquell que no cura, sinó que fa mal, i en aquest cas en va fer molt.

Vaig conèixer per primera vegada el teu pare, i em va trencar el cor veure'l d'aquella manera. Tot i que n'era ben conscient del perquè d'aquell retrobament em costava assimilar-ho tot. No entenia per què la teva mare de mentre m'abraçava plorava, per què ningú dibuixava un somriure amb els llavis. No entenia perquè ningú parlava, tot era silenci. Recordo estar somrient tota l'estona, perquè vivia en una simulació, però ben d'hora el vaig haver d'esborrar. Vaig ser la última i la única de nosaltres tres que et va voler veure i podria dir-te que també la última que ho oblidarà. Vaig decidir fer un pas endavant, una vitrina de vidre ens separava i em tirava endarrere veure't d'aquella manera. En aquell moment volia marxar ben lluny, córrer en una altra direcció i cridar ben fort. L'únic que volia era aixoplugar-me en els braços de la meva mare, però ella no hi era. No erets tu. Vaig pensar que m'estaven mentint. Però en un d'aquells instants et vaig reconèixer, més aviat em vaig forçar a recordar-te com t'havia vist l'últim cop per intentar reconstruir-te, i clarament ho vaig aconseguir. Tot i que tenies els ulls tancats vaig poder veure el color d'aquests, un mel que et deixava hipotònica. Els teus cabells rossos impecables com sempre els duies, però diria que van ser el posat de les mans que em van deixar clar que erets tu. Perdona'm per voler haver fugit de tu, però aquesta imatge encara em costa ara d'assimilar. Tinc ben clar el perquè m'hauries de perdonar; sento haver-me oblidat de felicitar-te any rere any, però sobretot per aquell 3 de setembre de 2019 que no ho vaig fer. Aquell dia em va canviar la vida i es va emportar una engruna de qui era. Mesos vaig tardar en tornar a recuperar un somriure sincer i anys m'està costant assimilar-ho. Em persegueix un sentiment de culpa que mica en mica va punxant, per aquell dia que no et vaig

Eliminado: <object>

Eliminado: LA MORT: TEXTS PROPIS

Con formato: Fuente: Cursiva

felicitar, per no haver-me fet fotos amb tu, per no haver mostrat ni la mínima tristesa durant la cerimònia i per segurament haver sigut la única que no t'ha portat roses en la teva nova casa. Un ram de roses blanques. Podria ser que el món les hagi guardat per mostrar-me puresa, ja que per mi ha obtingut un nou valor. Ja no formen part de tothom, la rosa blanca ets tu Laura.

Tot ha canviat molt des que fèiem rítmica. He canviat bastant, he crescut i durant aquest procés vaig guardar estoneta per créixer per tu. Vaig començar a escoltar el teu grup preferit per sentir-me més a prop de tu i ara també s'ha convertit en el meu, però la teva cançó preferida no soc capaç d'escoltar-la perquè em trenca per dins i vaig decidir que seria teva, i tan sols teva. T'hauria de confessar diverses coses. El carrer on tot va succeir, durant un temps no era capaç de passar-hi per davant, ja que un mar de llàgrimes vesava els meus ulls. I ara després d'un temps et voldria dir que no recordo la teva veu, a vegades em costa recordar les teves faccions, però mai he oblidat el teu somriure i tampoc els teus ulls. Recordo la teva silueta i alguns cops veig com gesticules paraules, però tot és mut.

Ara faig primer de batxillerat i després de bastant temps m'estic curant de tot allò que em feia mal i se'm menjava per dintre, però aquest estiu vaig sentir que m'acaronaves les mans més d'un cop. Sentia que venia a fer-te companyia, però hi ha gent aquí a baix que va subjectar-me ben fort de la mà per a que encara no passés, hi ha gent que m'estima i em fa sentir a casa.

Després del que et va passar vaig seguir escrivint i molts cops t'escrivia. Sabia que t'agradava fer-ho, així que, com compartíem aquesta passió vaig decidir portar-te a concursos diverses vegades. Sento dir-te que no vam guanyar, però m'agradava dedicar-te una estona per així fer-me sentir millor i més feliç. En els darrers anys t'he escrit diverses vegades esperant com una nena petita la teva carta de resposta, però mai en vaig arribar a rebre una. Així com esperava cada dia la teva resposta, també esperava que em vinguessis a veure. Vaig esperar durant una setmana al 2019 després del succeït i no vas tornar. Al 2020, durant els tres mesos del confinament somiava bastant amb tu i alguns dels meus somnis eren que tornaves a la vida per acomiadar-te de mi.

Eliminado: <object>

Ara, dos anys més tard, prometo guardar-te un ram de roses blanques per recordar la teva eternitat i preguntaré als teus pares on estàs per poder-te'l portar i dir-te en persona que t'estimo. Ja ho feia quan estaves aquí amb nosaltres, però mai vaig ser capaç de dir-t'ho. I abans de marxar potser et canto un trosset de la cançó de moltes felicitats per compensar aquell dia que no ho vaig fer, i perquè aquest any tampoc vaig arribar a temps. Recrearem aquell acomiadament que vàrem necessitar per poder tancar aquesta etapa que m'està costant afrontar, per així el pròxim cop que ens vegem et pugui explicar què vaig fer durant la meva vida.

UNA FRAGÀNCIA AMARGA

Fa temps que no ens vèiem i em costava recordar les teves faccions. S'acostava l'hora i em tremolava el pols, estava molt nerviosa. Tornariem a sentir-nos com ho solíem fer? Es quedaria el teu aroma impregnat en la meva roba? Eren ja tres quarts de sis, i una gèlida brisa s'enduïa al vol la meva cabellera daurada, em feien la guitza les sabates i quasi vaig caure vàries vegades carrer a baix. Vaig començar a cantar un fragment d'aquella melodia que solíem escoltar plegades, i un núvol de fum blanc m'embafava les galtes. Era desembre ja, i els carrers sentien cada patacada de les seves gèlides temperatures. Quasi no hi havia canalla jugant al carrer, no existia el Sol, per tant, no m'escalfava. Amb prou feines veia allò que tenia davant, la tènue llum d'un fanal m'il·luminava allí per on passava. I de sobte, no veig res, no hi ha llum i l'escalfor ja no m'abraça, però una nova fragància m'empastifa.

Aquella nova olor que ràpidament captura el meu nas és ben lluny de la que jo tenia enregistrada dins meu, fa olor a resina d'arbre i vernís per la fusta. Escolto darrere meu un cop sec. S'ha tancat una porta vella de fusta. Em giro per veure què passa i tot segueix fosc. Quan aconsegueixo recuperar la claror del dia, ja no soc al mig del carrer, i tampoc és ple hivern, més aviat em trobo a principis de setembre, el final d'un estiu més, duent aquells pantalons a ratlles blanques que tan odiava en un indret desconegut que no em transmet confiança. Cares conegudes reconeix la meua vista, però pocs somriures queden enregistrats en ella, i al final d'aquella petita sala que se'm feia eterna una petita porta oberta separava la vida de la mort. Cada persona que entrava allí dins semblava que li prenien un tros del seu cor que mai recuperaria. Agafant aquell tiquet imaginari per una cua inexistent m'endinso en el que no sabia que seria la meua perdició. Al sortir de la petita sala de no més de dos metres quadrats i veure la teva nova caseta que no t'afavoria vaig odiar tant aquells pantalons que duia perquè em recordaven a tu, vaig odiar un hivern etern que somiava dins meu -ja que sense saber-ho el comparava amb el teu estat, totalment gèlid.

Un nou any que maleixo haver volgut veure't, i un més que em penedeixo de no haver-te vist el suficient en la teua vida passada. Roses blanques repartides pel món són tan properes a tu, perquè per mi són la teua signatura per recordar-nos a tots aquells que et somiem cada nit que encara hi ets aquí. I ara, la meua habitació et conserva no pas en fotografies com m'hagués

Eliminado: <object>

agradat i tampoc amb records, ja que conserven més dolor que felicitat. La meva habitació et conserva en la infinitat amb tres roses blanques de roba per saber que així mai tornaràs a marxar com ja ho vas fer un cop. Flors que sembla que s'obrin, tot i que n'hi ha una que es conserva ben tancada i m'agrada pensar per preservar la nova vida que començaràs repartida en les ments de tothom. Digue-me tu, Laura, si algun dia tornaràs, per així poder venir-te a buscar a l'estació de trens i no comprar un bitllet de tornada.

Eliminado: <object>

LLÀGRIMES ALIENES

Eliminado: LA MORT: OPINIÓ DELS TEXTS PROPIS

-Vessada d'opinions de la meva producció escrita-

Pensar en com ens fa tremolar el pols la mort i el regust amarg que ens deixa, com es suposa que podem parlar d'ella? Que difícil sembla somiar quelcom que veiem lluny, tanmateix ens acarona des de més a prop del que pensàvem. La nostra resiliència que pensem que perdura cada dia, fins que de sobte tot canvia i has d'aprendre a viure amb el buit interior que es repleta fins que aprens a sanar-lo del mar que vas sentir per la pèrdua. Vaig decidir compartir el que havia escrit amb alguns amics i amigues, i vaig rebre les següents respostes:

Primerament vaig rebre la resposta de la Patricia, una noia que també coneixia a la Laura, fet que potser la va fer sentir més propera a tot plegat, ella em va dir:

"Uf Alba, què dir-te? Literalment estic plorant. Suposo que qualsevol cosa que pugui dir-te ja la sabràs, així que et dono les gràcies per escriure això, per dedicar-li temps i per fer-me recordar petits moments a mi també. És preciosíssim, de debò. Això sí, m'hauràs de prometre que seguiràs lluitant per tu i per ella".

La Marta, en canvi, va decidir regalar-me una petita margarida groga, no sols per mi, sinó també per la Laura i va dir-me: *"hi ha gent que neix amb una aura al cor, i tu la tens".*

A continuació també la Natàlia va voler participar en aquesta recollida d'opinions, i juntament amb un petit vídeo va dir-me:

"Alba, has fet art. Et prometo que m'he emocionat moltíssim i no sé que es el que busques i tampoc se que més dir-te perquè és impressionat la manera en que has transmès el que volies dir, d'una manera tan bonica i sincera".

El Jaime pensava el següent:

"Sé que t'ho dic sempre, però la teva manera d'expressar els sentiments escrivint emociona molt, inclús m'ho imagino com si em passés a mi. La veritat es que no se com dir-ho tot però vull que sàpiguis que no ho dic per fer-te la pilota, i de veritat que troba que els dos textos estan molt ben fets i impressionen. Et fan capbussar-te ens els teus sentiments i en el que expresses".

Eliminado: <object>

L'Anna, en canvi tenia una opinió més marcada per un text:

"Alba són els dos maquíssims, però el primer és més intens i m'ha agradat més. M'ha caigut la llagrimeta".

Con formato: Sangría: Izquierda: 1,25 cm, Interlineado: 1,5 líneas

La Irene em va dir -sense haver-la posat en un context del tema dels texts-:

"Que metafòric. L'he hagut de llegir dues vegades per entendre'l i ubicar-me, perquè com no dius les coses pel seu nom -que això és una de les coses que fa bonica la lectura- doncs és més difícil. Del primer text penso que és molt profund i és molt bonic que t'obris, que et despullis d'aquesta manera".

Con formato: Sangría: Izquierda: 1,23 cm, Interlineado: 1,5 líneas

La Judith em va dir:

"Jolin Alba, es que no la vaig conèixer i em surt la llàgrima de l'angoixa que sents. El primer és més ajustat a la realitat i s'entén més si ets aliè al que va passar. I el segon és maquíssim, molt més profund".

Eliminado: ¶
¶

Crec que mai m'havia sentit tant satisfeta del que havia fet fins que la Júlia em va dedicar les següent paraules:

"Alba, ho fas massa bé. No acostumo a emocionar-me llegint escrits o llibres, però ho aconseguixes i fas que continuï llegint sense pausa. Espero que això sigui només un tros i que continuïs explicant tot el que tens dins teu i que ho puguis compartir amb nosaltres d'aquesta manera que tant t'agrada i que tots agraïm. Crec que tens moltes coses a dins que mai has explicat a ningú i escriure és la teva manera de sentir pau dins teu i és això el que m'emociona més i fa que els teus texts tinguin una expressió única, la teva. M'encantaria d'aquí a un temps arribar a una llibreria i trobar un llibre amb el teu nom a la portada".

Eliminado: <object>

CAPÍTOL II: L'AMOR

Eliminado: <object>

CAPÍTOL II: L'AMOR

Eliminado: INTRODUCCIÓ DEL

-Per molt que la vida canviï, això sempre perdurà-

L'amor és l'aspecte més salvatge que ens posseeix com a éssers humans. Tendim a cercar la calidesa que aquest en proporciona constantment. En aquesta cerca no hi ha estigmes segons l'edat que tenim. Però, d'amor n'hi ha de diversos tipus: l'amor fraternal, l'amor platònic, l'amor cap a la música o la natura... Tanmateix jo vaig decidir enfocar-me en l'amor entre iguals, en l'estima juvenil, en la descoberta del meu primer amor. D'altra banda, vaig decidir buscar en un artista literari que hagués deixat un cert pes en la societat catalana sobre el seu punt de vista d'aquest gran tema. Aquest referent literari és en Miquel Martí i Pol, un gran poeta català, que enmig de les seves grans obres al 1978 va publicar un poemari anomenat *Estimada Marta*. Ell parlava d'un amor que considerava correspost, així com ho va ser el meu, i va transmetre mitjançant la poesia el que sentia quan la tenia a prop i quan la tenia lluny.

L'amor ens porta a actuar de manera esbojarrada i poc freqüent, ens fa sentir lliures i estimats. Tanmateix, cal remarcar que aquell amor que ens fa patir i fa mal, ja no podria considerar-lo amor. Durant el llarg trajecte que em va conduir l'experiència viscuda durant un cert temps, vaig descobrir que estimar no era suficient si sols ho feia una persona. No podia estimar-la si abans no m'estimava a mi. És per això que durant un temps d'aquest camí, l'estima que sentia estava mesclada amb odi i ràbia, també sentia l'enyorança d'un temps perdut i m'enyorava a mi. A ciència certa puc afirmar amb suficient certesa que vaig aprendre a estimar, ja que em van estimar molt i bé -cosa que fins aquell dia no havia tingut noció d'un amor net-, vaig estimar per primera vegada i em vaig sentir vulnerable als meus propis sentiments, ja que l'amor feia que mostrés els caràcters més amagats que ocultava o fins i tot que experimentava.

Ara ens endinsarem dins el segon capítol banyat per la calidesa de l'amor. En ell trobareu una petita biografia de Miquel Martí i Pol juntament amb una curta anàlisi de quatre dels molts poemes trobats en el seu famós poemari. Un cop finalitzada aquesta part, us endinsareu en els meus texts d'elaboració pròpia on parlo d'ella, la noia que em va fer descobrir què era l'amor.

Eliminado: <object>

TRES POETES EN UN

Eliminado: L'AMOR

-Estudi de referents literaris: Miquel Martí i Pol-

Miquel Martí i Pol, l'home que "només" volia ser poeta.

Miquel Martí i Pol va néixer el 19 de març de 1929 a Roda de Ter, situat a la part més baixa de la comarca d'Osona. Provenia d'una família catòlica, conservadora i obrera; el seu pare treballava de torner a Can Bracons i Riera -considerada la primera fàbrica de telers automàtics en sèrie- i la seva mare, en canvi, treballava com a dobladora a la Blava -nomenada primerament com a Tecla Sala i posteriorment com a *T. Sala e hijos*. Miquel Martí i Pol va anar a l'escola parroquial del seu poble fins el 1943, quan on llavors tenia catorze anys. En aquest període es va veure endinsat enmig d'una asfixiant guerra civil franquista on des d'aquest moment va deixar els seus estudis i va començar a treballar com a escriptor en les oficines de la fàbrica tèxtil la Blava.

"Quan plegava de treballar, a les sis de la tarda, per esperar el sopar, que solia ser a les set, i havent sopat, me n'anava a la cambra de la meva padrina, que era al mig de la casa i era la menys freda, i llegia o escrivia en una mena de tauleta falsament modernista, "petadíssima" i força incòmoda."

En aquesta fàbrica va treballar fins el 1972 fet que el va portar a un aprenentatge autodidàctic.

Miquel Martí i Pol va explicar el 1994: "l'auto-didactisme no m'ha fet mai vergonya, però sempre m'ha fet una certa por, potser perquè un dels meus esports preferits és l'autoanàlisi i, en practicar-lo, m'esgarrifo davant la quantitat de buits de coneixement que no sé com omplir."

Als dinou anys va patir una tuberculosi, que va obligar-lo a quedar-se un any dins el llit -tot i que realment va tardar cinc anys en recuperar-se totalment d'aquesta. Durant aquest període va poder endinsar-se profundament dins la lectura i va allunyar-se més de Déu -fet important al saber que la seva família era catòlica. Durant aquest temps va tenir l'oportunitat d'absorbir nous coneixements, és per això que es va interessar en moviments com el marxisme, la política i la lluita per les classes socials. A partir d'aquest moment, les seves obres posteriors, van obtenir un caràcter simbolista on es comprometia amb el redreçament de la llengua i la cultura del país.

Durant el període marcat des del 1948 fins el 1954 va editar els seus primers quinze poemes *Porto la tarda recolzada al braç*, però no és van publicar per primer cop fins el 1976 dins el seu volum de la seva obra poètica de *Llibres del Mall, El llarg viatge*. El 1954 va publicar el seu primer recull nomenat *Paraules al vent*, escrit entre 1951 i 1953, que va guanyar el Premi Óssa Menor. El 1956 Miquel Martí i Pol va casar-se amb la Dolors Feixar i el 1958 neix la seva filla Maria Àngels. Durant aquest any i el següent escriu tots els poemes recollits en *La fàbrica*. El 1965 neix el seu fill Jordi, també redacta la *Lletra a Anna* que inclou més tard, el 1974, en l'antologia bilingüe *Antologia*. A partir de llavors, fins que és diagnosticat d'esclerosi múltiple el 1970 duu una intensa activitat cívica. Va fer traduccions i va iniciar l'activitat pública: dirigia cinefòrums, feia conferències i disc-fòrums. Feia teatre i ensenyava català, també musicava els seus poemes i els cantava en escenaris. Formava part de jurats en premis literaris i al començament dels anys seixanta també va esdevenir un activista cultural de primer ordre, i va anar derivant cap a postures polítiques més agosarades fins a la militància al Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC), però va acabar abandonant-ho el 1978 després de les primeres eleccions democràtiques.

A partir de 1970, quan és diagnosticat d'esclerosi múltiple, la limitació cada cop més gran de les seves accions va fer que la seva poesia canviés. Va enfocar la seva poesia en l'àmbit de la malaltia i recobreix el seu art en un món més proper amb sentiments més humans com ara l'amor, el desig i la mort. El 1972 publica *la fàbrica*, escrit el 1958, però per pressió familiar l'havia retingut ja que tenien por a que el despatxessin de la feina. El desembre del mateix any deixa la fàbrica, ja que la malaltia impedia que pogués seguir exercint correctament.

El 1977, juntament amb cinc intel·lectuals d'Osona, publiquen la revista de poesia *Reduccions*. El 1978 publica *Estimada Marta*, que aplega tres conjunts de poemes escrits entre l'abril de 1977 i el febrer de 1978. El 1979 obté el Premio de la Crítica per *Estimada Marta*. El 1984 mor la seva muller després d'una llarga malaltia. El mateix Miquel Martí i Pol col·labora amb diaris com: Avui, Diari de Barcelona... publicant articles d'opinió.

"I jo com estic?. Bé diria. Bé? Em vaig descobrint a poc a poc una personalitat nova, una manera de fer nova que a vegades em sorprèn. Em miro com un entomòleg mira un insecte. M'estudio. M'analitzo. Assajo rectificacions, fintes designis. La tasca és seductora. Aquest d'ara també sóc jo. Ni més ni menys que abans."

Eliminado: <object>

El 1996 per primer cop la Universitat de Barcelona convoca els premis Miquel Martí i Pol i a l'abril rep un homenatge d'estudiants de diverses universitat catalanes.

El 1999 es crea l'Associació d'Amics de Miquel Martí i Pol amb la finalitat de promocionar tota classe d'activitats relacionades amb el poeta català. L'any 2000 el Parlament de Catalunya s'uneix, com molts ajuntaments catalans, a presentar el poeta a la candidatura de l'autor a l'Acadèmia sueca per al Premi Nobel. Finalment, el 2003 mor a Vic l'onze de novembre, quan tenia 74 anys.

“Aquesta remor que se sent no és de paraules.
Han prohibit les paraules perquè
no posin en perill la fràgil immobilitat de l'aire.”

Miquel Martí i Pol, d'Obra poètica, volum III. Llibres de Mall, 1977

Eliminado: <object>

ESTIMADA MARTA

Eliminado: L'AMOR REFERENTS LITERARIS:

Eliminado: - E

-Poemari Estimada Marta de Miquel Martí i Pol-

El llibre publicat el 1978 està dividit en tres parts: *Set poemes d'aniversari*, *Capfoguer i Estimada Marta*.

En la primera part engloba tres anys on Miquel Martí i Pol dedica els poemes als seus ja set anys acompanyat per l'esclerosi, la qual ja té assumida i creu que ha de seguir el rumb que tenia abans la seva vida per tant, s'obra novament portes al món. Aquesta primera part conté el número set en referència al anys que fa que pateix la malaltia.

Durant la segona part, la qual té una durada de dos anys, la malaltia va evolucionar positivament i això provoca que ell es senti millor amb la seva vida i vulgui viure amb més plenitud. En aquest fragment trobem poemes dedicats directament al lector.

Per acabar, la tercera part, la qual no es té constància del temps establert, el poeta enfoca la seva vida de manera més amorosa i sensual, i dedica els poemes a una destinatària imaginària; la Marta.

Set poemes d'aniversari

I.

*Mira'm els ulls que cap fosca no venç,
Vinc d'un estiu amb massa pluges,
però duc foc a l'arrel de les ungles
i no tinc cap sangtraït pels racons
de la pell del record.
Per l'abril farà anys del desgavell:
set anys, cosits amb una agulla d'or
a la sorra del temps,
platges enllà perquè la mar els renti
i el sol i el vent en facin diademes.
Mira'm els ulls i oblida el cos feixuc,
la cambra closa, els grans silencis;
de tot això sóc ric, i de més coses,*

*però no em tempta la fredor del vidre
i sobrevisc, aigües amunt del somni,
tenaç com sempre.
Mira'm els ulls. Hi pots llegir el retorn.*

Durant aquest poema podem veure freqüentment l'oració "mira'm als ulls", un fet que captiva al lector ja que realment li posa èmfasi en allò que exposa, això és degut a la importància que li donava Miquel Martí i Pol als ulls ja que considerava que a través d'ells mostrem la nostra major sinceritat i deixem veure qui realment som. Gràcies a la repetició d'aquesta oració ens permet viatjar pel que sent i podem imaginar-nos tot allò que sent de manera més entenedora. A mesura que avança el fragment, podem veure com el poeta està menys preocupat per la malaltia que durant tants anys l'havia torturat i ens deixa veure com poc a poc és més feliç en acceptar com és. En la primera part ens explica el patiment que ha viscut en els primers anys de la malaltia, i poc a poc com mostra aquesta nova etapa que està disposat a viure buscant les similituds amb aquella vida anterior a la malaltia que tant anhela.

Capfoguer

*L'ombra del mar ha fet callar els ocells.
Ara el so fosc de les destrals oscades
se sent molt lluny. Agito el gobelet
i llanço els daus. La sort és una noia
que em mira sempre des del fons del temps
i té els ulls clars i riu maliciosament.*

En aquest primer poema de la segona etapa del llibre, Miquel Martí i Pol juga amb la sort que posteriorment veure'm personificada. Aquesta sort que representa que li torna la vitalitat de voler palpar els sentiments que ens fan humans, com ara l'amor, fa referència a la seva estimada que de moment no sabem com és diu, però que posteriorment coneixerem que és la Marta. Llançar els daus representaria l'atzar que ens regna en els nostres dies a dies de trobar el que tothom desitja, l'amor.

Els tres primer versos del poema en situen en un espai temps, i els últims ens presenta la Marta encara que no ho especifiqui, ja que ho fa de manera més subtil de com la veure'm després presentada en la tercera part del llibre.

Estimada Marta

I
Des de les hores mortes, talaiot,
m'omple la pell de dibuixos obscens
i tu hi ets, Marta, en tots. Minució,
et ressegueixo sines i malucs,
el ventre lleu i el sexe ardent i obscur
amb la punta dels dits extasiats.
Ets una sola i moltes. Complaent
i complaguda alhora, rodolem
per un pendent insòlit. Cada gest
perfà l'extrema intimitat del joc
desmesurat i estricte. Marta, els mots
que ens diem sense dir-los no són pas
escuma sinó aigua, i el desig
és un vast horitzó. Si tanco els ulls
te'm fas present i esclaten els colors.
L'arbre de llum tan densa dels sentits
poblat de nou de fulles i d'ocells.

Durant aquest primer poema del tercer fragment, Miquel Martí i Pol ens presenta una primera trobada amb la seva estimada, i com apareixen les primeres carícies pel ventre o el pits. En la primera part del poema, és a dir, en el tercer vers, el poeta ens presenta la seva estimada nomenant-la, la Marta. Des que descobrim la identitat de la seva estimada fictícia en Miquel Martí i Pol ens narra un joc amorós de caràcter sensual previ a mantenir relacions sexuals amb la Marta. En canvi, els últims quatre versos trobem el clímax de la sensualitat del poema on ens exposa els seus sentiments mitjançant el vers "esclaten els colors" o ens crea imatges sensuais i amoroses pel lector.

IV

*Sàviament i tendrament, per tal
de perllongar el plaer sàviament.
L'ardent intimitat. Aquest bleixar
cadenciós que intensifica el gest
per lleu que sigui, que provoca el gest
i n'és alhora l'eco. Tan de mar,
de mar de tu per resseguir amb els dits
clars i precisos, amb els llavis molls
d'aigua de tu. Que lentament te'm fas
present i em configures, delerós
i alhora prudentíssim. Com em dus
a l'onejar incitant d'aquest bleix
suau i delitós, que jo perfaig
amb el meu bleix. Cap vent no ens pot bressar
més dolçament. Ho saps i jo també.
Ara és l'instant del risc i del delit.
Et beso, Marta, els pits i allargo el bes.*

Finalment, en l'últim poema que he escollit, el quart del tercer fragment, en Miquel Martí i Pol ens narra tot un procés de seducció. Ens narra a mesura que avança el poema que va experimentant, primerament parlar de com prolongar un plaer suau que deu estar creat per algun petit detall com ara les carícies. Després ens fa saber el desig immens que té per a que la Marta i ell es ressegueixin amb els dits, fent referència a experimentar-se el seu cos nu. Finalment, per acabar el poema diu: "et beso, Marta, els pits i allargo el bes", novament el clímax de la sensualitat del poema el trobem en aquesta última frase on ens deixa entreveure clarament quines intencions ha tingut amb la Marta i la passió i l'energia que ha sentit que l'ha conduït a voler perpetuar aquell instant.

Per mi, aquest poema és el que més m'ha agradat no tan sols de la tercera part del poemari, sinó probablement del llibre sencer. M'agrada la subtilesa, però a la vegada el detall, amb el que ens relata una escena que ha imaginat amb aquesta dona i ens permet a nosaltres els

Eliminado: <object>

lectors sentir cada paraula que ell escriu. De manera senzilla explica un sentiment tan fort i poderós com és l'enamorament i el desig cap a una altra persona, que en aquest cas, és correspost.

Eliminado: <object>

UN BOLÍGRAF PER TOTS

-Activitat d'escriptura lliure amb el grup classe-

Durant un dia de classe de filosofia el meu professor, també el meu tutor d'aquest treball, va tenir una idea: treballar la intel·ligència emocional -concretament les relacions sòcio-afectives- i dedicar una hora a un taller d'escriptura. El taller consistia en el següent: ell ens dictava una frase i durant uns set minuts, aproximadament, havien d'escriure tot allò que ens venia al cap, sense temps per parar i pensar, ja que així no ens censuràvem les nostres reflexions. La frase que ens va marcar el tret de sortida va ser: *T'estimo tant que...* Un cop sabuda la frase i tenint la llibertat plena d'expressar-nos en la nostre llengua materna, vaig decidir extreure els següents texts de tots els redactats a l'aula:

Text anònim número 1:

"T'estimo tant que no puc entendre el que sento per tu. No hi crec en les relacions -ja sigui amoroses, fraternals, d'amistats- perfectes. T'estimo tant que odio no ser aquesta perfecció. M'agrada que t'agradi el cafè mentre jo detesto l'olor. M'agrada que et queixis que m'aixeco tard pel matí. T'estimo tant que no t'entenc. T'estimo tant que el millor pels dos seria separar-nos i seguir cadascú pel seu camí. T'estimo tant que no t'oblidaré. També odiava coses de tu. Odiava com em miraves quan no volia tastar els teus llavis després de beure cafè. Odiava com m'acusaves de gandula quan em despertava tard. Odio estimar-te tant. Odio no entendre'm. Estimo estar amb tu. Si em sento així com has de sentir-te tu? M'estimes, m'odies?"

Text anònim número 2:

"Te quiero tanto que no sé qué hacer contigo, te voy a dar un abrazo y un beso, te quiero siempre y que estés a mi lado, no quiero que te separes de mí. Quédate conmigo, no te vayas, vayamos a comprar pulseras en conjunto, para los dos, a hacer planes. Que los días de fiesta solo tenga ganas de verte y estar contigo, solamente contigo. Dar una vuelta, que vengas a mi casa, que me valores, que me quieras, que vayamos a comprar juntos, comer juntos, cenar juntos. Toda la vida contigo, a tu lado, sin separarnos. Mirarte a los ojos y que me mires, que no me des la espalda. Darnos un beso y que me hables. Que saltes de emoción al verme, que rías, que me beses y que tengamos planes de futuro. Darnos un baño, dormir juntos abrazados. No puedo no pensar en ti, estás en mi cabeza siempre y no sales. "

Movido hacia abajo[1]: TEXTS PROPIS

PAPALLONES BLANQUES RECORREN LA NOSTRA NUESA

Sentia els teus dits, passejant sense cap camí establert, cercant nous racons per descobrir en la meua pell. Paraves en aquell racó que sabies que tenia història, i probablement ferides, i procuraves posar-li una tireta per protegir-lo. Dedicaves estona a allò que consideraves important, és així que em dedicaves la teua estona. Quan havies vençut la timidesa decidies arriscar-te i descobrir-me més enllà del meu llenç blanc. Em tocaves sempre amb delicadesa, i sobtadament afegies un toc de sensualitat que feia que ens agradés més descobrir-nos, jugàvem a provocar-nos. Viatjàvem amb el teu dit índex pel mig del meu ventre i pujaves fins a travessar l'espai entre els meus pits i allí t'esbargies amb el silenci, les pauses i les rialles. Em feies tremolar i em feies experimentar. Girava el cap i et veia. Observava els teus moviments amb cautela, però sobretot em parava a contemplar com em miraves. M'exploraves com si fos una obra de museu i feies que m'agradés cada part que odiava, em feies sentir única. I quan menys ho esperava ens trobàvem en els ulls de l'altra, i llavors la teua mà ja no recorria el mapa establert, sinó que es quedava ancorat en un punt del meu cos nu.

M'agradava quan ens miràvem, però em distreia la teua bellesa, és així que no suportava més d'un minut sense apartar la meua mirada. I era llavors quan arribava la meua part preferida: em somreies amb una rialla tan pura que deixaves lliscar la teua mà per la meua nuesa i me la posaves a la cara. T'atansaves i podia sentir-te molt a prop, tant que fèiem que la nostra respiració anés a l'unison. Em somreies un cop més i em grataves el llavis resseguint la seva forma natural. Activaves les meves palpitations i ho sabies, així que aprofitaves per desfer el gel en els nostres llavis. Et bolcaves sobre meu i enroscaves el meu cabell en els teus dits, però ara em tocava a mi descobrir-te. Deixava que em besessis els llavis reiteradament i en un determinat instant et marcava el canvi de rol somrient de manera entremaliada. Tenia el teu mapa gravat en la retina i els meus dits lliscaven sense pressa, sabia on havia de parar-me i on havia de passar. Ho jugava tot en un mateix punt, i ho sabies. T'acariava recorrent els marges dels teus pits i suauament lliscava fins a arribar a les teves cames. Feia tirabuxons fins que fregava el límit dels teus malucs, i allí sabia que t'accelerava les palpitations, però seguia. Ens estimulàvem i fèiem que sentíssim plaer.

Esbossàvem figures exòtiques fruit de l'èxtasi que ens feia sentir lliures.

Un cop retornàvem de l'eclipsi provocat pel plaer, semblava que no en teníem mai prou. Et buscava els llavis, volia palpar-los de nou. Volia sentir la teua llibertat i volia sentir la teua nuesa. La meua llengua sentia que podia fugir si reconnectava amb la teua i jo esperava que ho acceptessis. M'atansava i parava. Et mirava i somreies. Et sentia i pujava la calor corporal. Et tocava i m'agradava. Estenies els dits, semblava que volguessis parar aquella aventura, però en comptes d'això afegies més tensió. Em pintaves els llavis amb els dits i sempre em deies que em veia maquíssima. Tot seguit esborraves aquell pigment amb els teus llavis. Ens cobriem la nuesa amb el llençol, com si ningú més pogués compartir aquell moment tan íntim, aquell moment entre tu i jo. M'estirava, més aviat em feia lloc en el llit per poder començar la següent rutina: veure'ns dormir plegades. Mai podia començar-la si no em desfeies abans els embolics que em creaves al cabell. Treia la pinta i procuraves no fer-me mal. Tancava els ulls perquè m'encantava que em toquessis la cabellera, i escoltava com em parlaves amb delicadesa i suavitat. Quan feia estona que ens regnava la pau, a poc a poc, amb la punta dels teus dits, em ressegues el coll i anaves baixant endavant. Em movia. Continaves provocant-me, i jo m'estirava per agafar-te els braços. No veia el que tocava, ja que estaves darrere meu, però tampoc em callia. Em treies la vergonya i m'acariaves la nuesa. Et percebia, i dins meu volaven papallones. T'agafava la mà per parar-te i et sentia el cor accelerat, també criaves papallones dins teu.

Text anònim número 3:

“T’estimo tant que no puc soltar-te. Sé que hauria, que em fas mal mentre jo t’ho entrego tot de mi, que no penses les coses bé, però estic enamorada de tu. Enamorada dels teus ulls blaus, el teu cabell negre i els teus llavis. Enamorada de l’eufòria que sento després de les estones que passes juntes i enamorada del desig de viure amb tu, les aventures que m’esperen. T’odio! Vull oblidar-te, però no sé com fer-ho. I n’ets conscient que em fa mal. Ets una filla de puta tia, però em tens boja. T’estimo tant que el que veig en tu no em passa amb ningú més. El meu cap no deixa d’imaginar-se marranades o moments juntes. Vull que vinguis amb mi a la platja i que passem aquest estiu juntes. T’estimo.”

Text anònim número 4:

“Te quiero tanto que me he quedado en blanco, te quiero tanto que pienso en ti cada día sin importar el lugar, tiempo, día. Querer, ¿qué es querer? No sé porque no lo he experimentado a nivel personal, eso es mentira ya que hay distintos tipos de amor: el de un padre o madre hacia un hijo, entre amigos y entre personas ya sea teniendo una relación con un chico o chica o alguien. Querer está hecho para todos, todos hemos sentido en algún momento el calor y cercanía de alguien, puede que no hayas tenido novio o novia, pero todos sabemos lo que es querer. A algunas personas no les gusta demostrarlo, me incluyo, no me salen casi nunca gestos tan simples como dar un beso o un abrazo y siempre pienso que debería ser más cariñosa porque el día que esta persona no esté la voy a extrañar y me voy a arrepentir”.

Text anònim número 5:

“ Te quiero tanto que moriría por ti, eres el amor de mi vida mamá. No habrá nadie en este mundo como tú. Tú me diste todo lo que tengo, tu confiaste en mi cuando nadie lo hizo, tú me criaste siendo yo muy pesado. A una madre no se la cambia por nada ni por nadie, tú eres el amor de mi vida y te quiero hasta el infinito. Ojalá nunca nos separemos. Cuando te hago enfadar me pongo muy triste, cuando te veo cansada me pongo muy triste, cuando te veo llorar me pongo muy triste. Cuando yo crezca no te faltará nada, te llevaré a todos los lugares del mundo, lo mismo digo papá. Os quiero mucho”.

Text anònim número 6:

Eliminado: <object>

“T’estimo tant que no sé estimar a ningú més, intento estimar a algú que no és tu, al que soc jo ara i no ho aconsegueixo. Tinc idealitzat el teu cos, la teva personalitat, intel·ligència, figura i el que tinc ara és insuficient. Odio el meu jo present i sé que mai arribaré al que jo desitjo. Però tot i així lluito però no puc, algú m’ho impedeix. M’agradaria sé el que vull i no estimar-me com soc ara, però tu, tu que portes amb mi més de 365 dies, tu que m’impedeixes estimar el meu present i estimar el que no tinc i mai tindré”.

Eliminado: <object>

LA DANSA D'UN PINZELL

-Producció escrita personal-

Movido (inserción)[1]

PAPALLONES BLANQUES RECORREN LA NOSTRA NUESA

Sentia els teus dits, passejant sense cap camí establert, cercant nous racons per descobrir en la meua pell. Paraves en aquell racó que sabies que tenia història, i probablement ferides, i procuraves posar-li una tireta per protegir-lo. Dedicaves estona a allò que consideraves important, és així que em dedicaves la teua estona. Quan havies vençut la timidesa decidies arriscar-te i descobrir-me més enllà del meu llenç blanc. Em tocaves sempre amb delicadesa, i sobtadament afegies un toc de sensualitat que feia que ens agradés més descobrir-nos. Jugàvem a provocar-nos. Viatjaves amb el teu dit índex pel mig del meu ventre i pujaves fins a travessar l'espai entre els meus pits i allí t'esbargies amb el silenci, les pauses i les rialles. Em feies tremolar i em feies experimentar. Girava el cap i et veia. Observava els teus moviments amb cautela, però sobretot em parava a contemplar com em miraves. M'exploraves com si fos una obra de museu i feies que m'agradés cada part que odiava, em feies sentir única. I quan menys ho esperava ens trobàvem en els ulls de l'altra, i llavors la teua mà ja no recorria el mapa establert, sinó que es quedava ancorat en un punt del meu cos nu. M'agradava quan ens miràvem, però em distreia la teua bellesa, és així que no suportava més d'un minut sense apartar la meua mirada. I era llavors quan arribava la meua part preferida: em somreies amb una rialla tan pura que deixaves lliscar la teua mà per la meua nuesa i me la posaves a la cara. T'atansaves i podia sentir-te molt a prop, tant que fèiem que la nostra respiració anés a l'uníson. Em somreies un cop més i em grataves el llavis ressequint la seva forma natural. Activaves les meves palpitations i ho sabies, així que aprofitaves per desfer el gel en els nostres llavis. Et bolcaves sobre meu i enroscaves el meu cabell en els teus dits, però ara em tocava a mi descobrir-te. Deixava que em besessis els llavis reiteradament i en un determinat instant et marcava el canvi de rol somrient de manera entremaliada. Tenia el teu mapa gravat en la retina i els meus dits lliscaven sense pressa, sabia on havia de parar-me i on havia de passar. Ho jugava tot en un mateix punt, i ho sabies. T'acariciava recurrent els marges dels teus pits i suaument lliscava fins a arribar a les teves cames. Feia tirabuixons fins que fregava el límit dels teus malucs, i allí sabia que t'accelerava les palpitations, però seguia. Ens estimulàvem i fèiem que sentíssim plaer. Esbossàvem figures exòtiques fruit de l'èxtasi que ens feia sentir lliures.

Un cop retornàvem de l'eclipsi provocat pel plaer, semblava que no en teníem mai prou. Et buscava els llavis, volia palpar-los de nou. Volia sentir la teva llibertat i volia sentir la teva nuesa. La meua llengua sentia que podia fugir si reconnectava amb la teua i jo esperava que ho acceptessis. M'atansava i parava. Et mirava i somreies. Et sentia i pujava la calor corporal. Et tocava i m'agradava. Estenies els dits, semblava que volguessis parar aquella aventura, però en comptes d'això afegies més tensió. Em pintaves els llavis amb els dits i sempre em deies que em veia maquíssima. Tot seguit esborraves aquell pigment amb els teus llavis. Ens cobríem la nuesa amb el llençol, com si ningú més pogués compartir aquell moment tan íntim, aquell moment entre tu i jo. M'estirava, més aviat em feia lloc en el llit per poder començar la següent rutina: veure'ns dormir plegades. Mai podia començar-la si no em desfeies abans els embolics que em creaves al cabell. Treia la pinta i procuraves no fer-me mal. Tancava els ulls perquè m'encantava que em toquessis la cabellera, i escoltava com em parlaves amb delicadesa i suavitat. Quan feia estona que ens regnava la pau, a poc a poc, amb la punta dels teus dits, em ressequies el coll i anaves baixant endavant. Em movia. Continuaves provocant-me, i jo m'estirava per agafar-te els braços. No veia el que tocava, ja que estaves darrere meu, però tampoc em calia. Em treies la vergonya i m'acariciaves la nuesa. Et percebia, i dins meu volaven papallones. T'agafava la mà per parar-te i et sentia el cor accelerat, també criaves papallones dins teu.

Érem conscients que era tard, havien d'anar a dormir, però no volíem. Ens feia por perdre aquells instants i viure dels records, volíem prolongar-los el màxim temps possible. Quan el rellotge marcava l'endemà, amb desgana paràvem. Més aviat ens acomiadàvem del plaer més sensual i recorriem al refugi més senzill. El llençol ens recobria, i tu em protegies. Dormíem sempre en la mateixa posició: fent la cullereta. Tu m'agafes el meu braç i jo el reposava damunt teu. Tot i això, tot i posar el meu cap quasi al teu cabell, la distància se'ns feia pesada. Sense massa subtilesa em buscaves per sota el llit, volies que entrecreuéssim les nostres cames. Però saps que em feia més feliç? Saber que al despertar tindria la teua fragància impregnada en mi. Ja no jugàvem a amagar-nos, ens estimàvem sense por, ja no ens separàvem en llevar-nos. Una per l'altra, i nit rere nit seguíem la mateixa rutina. Però això sí, cada dia costava més acomiadar-nos per poder dormir. Inconscientment, prolongàvem els petons previs a somiar, no volíem apartar-nos de l'altra. L'èxtasi ens mantenia vives, i brollaven en el nostre interior

una font que rajava la felicitat, la curiositat i la por, però sobretot ens feia ser. Ens feia estar despertes i vives, apreciàvem cada detall i ens apreciàvem. Et volia i em desitjaves. Et tenia i tenies por de perdre'm. Somiàvem i ens retrobàvem. Em llevava i em somreies. T'estimava i no m'amagaves.

Un nou dia començava i el matí ens pesava. Ens feia mandra llevar-nos, ja que això implicava deixar en un racó la nit anterior. El primer que feies quan em despertava era preguntar-me com havia dormit i sempre em queixava del mal de braç, però mai t'ho retrauria perquè el que volia era tenir-te a prop. Volia caminar per l'habitació, però em tenies reclosa una estona més entre els teus braços; m'abraçaves per no deixar-me fugir i jo doncs no em queixava. Ens miràvem sense timidesa i deixàvem que els minuts marquessin el compàs. Cada dia et descobria nous raconets dels teus ulls i això em tenia meravellada, d'igual manera que tu et quedaves hipnòtica amb el verd dels meus. Dormíem, o això intentàvem, en una habitació blanca molt ampla. En el seu centre es trobava un llit de matrimoni massa gran per les dues, que ara guardava grans secrets. I tot i que una gran finestra es trobava just davant, sempre trobàvem la intimidat que tant ens agradava. Es respirava llibertat en aquell indret desconegut al matí, però familiar a la nit. Finalment, em vaig llevar d'aquell coixí i vaig dirigir-me a rentar-me la cara. Sols portava posada una gran samarreta blava que podria ser que et robés la nit anterior. Em miro, i desprenc felicitat. Aquells ulls que feia mesos que estaven apagats han tornat a brillar. Em vaig fer un monyo per estar més còmoda i justament vas aparèixer tu per darrere realitzant la mateixa acció, ens vam mirar, i vam somriure en veure que coincidíem inclús en hàbits rutinaris. Et vas atansar, i així per costum ja, em vas fer un petit tastet dels llavis que tenien gust de la nit anterior. Vaig apartar-me per deixar-te espai perquè poguessis rentar-te i et mirava. Ho feia molt atentament perquè m'agradaves. Ens retrobàvem a través del mirall perquè tu també em buscaves, era una manera d'assegurar-nos que l'altra també estava. Ara no em tocaves, però dins meu sentia les mateixes papallones que em vas fer sentir mentre em recorries amb els dits. La finestra estava oberta i com si per art de màgia es tractés, va entrar volant una papallona blanca i em vas dir: "aquesta llibertat és la que em fas sentir".

ELLA

M'agrada sentir-te a prop, embolicar-nos en la teva fragància. Abraçar-te i automàticament ja no passen els minuts en el rellotge. Fregar les puntes dels dits de les mans i desfer el gel en els nostres llavis. Embolicar els teus delicats dits en la meva cabellera daurada i recórrer els camins que em permeten els teus braços. Dormir sentint la calor corporal i fer la cullereta per esguardar-nos de les nostres pors. Notar que soles valem molt, però juntes multipliquem tot allò que ens fem sentir. Perdre la mirada en la de l'altra, però que els nervis em facin mirar-te els llavis per veure dibuixar aquella rialla tan maca que em fa sentir que tot ha valgut la pena. Adonar-me del perquè de tot i els motius del res, saber per què amb tu i no sense tu.

SABER

Abans em posava nerviosa per veure't, un any després encara alguns dies em costa mantenir les maneres. És difícil a vegades llegir-te i saber el que vols, i el més important i el que molts cops em tortura: saber si em vols. Et miro i em juro no perdre't, però temo que em soltis de la mà. M'agradaria sentir-te i no sols amb el cor, m'agradaria palpar-te, però una pandèmia ens separa encara més dels nostres propis límits.

Tenir-te equival a desxifrar-te, ens fa por el compromís i no et pensis que ets la única, jo també li temo. Saber que ens embolicaríem en un núvol com aquest fa tirar-nos endarrere, però quina altra manera coneixes per unir-nos més? Decidim que deixar-nos espai és bo per les dues, però el reduïm cada cop que ens mirem i ens sentim a prop, però certament em penedeixo de no haver-te tastat tant com hagués desitjat. M'agradaria que algun dia al mirar a la Lluna pensis en mi, però soc conscient que l'únic que et recorre els pensaments son la brillantor de les estrelles que vam descobrir juntes, i amb timidesa vaig plasmar al teu cos. Sabia quines constel·lacions podia crear-te, però poc a poc van anar apagant-se.

Sentir com d'una gran promesa tan sols en queden les paraules que de mica en mica s'endú el vent, em cargola el cor i el que més mal em fa, et va fent petita. Sento dir-te això ara, quan ja ni tant sols em recorres el meu cos nu, però crec que t'estimo. I crec que sempre ho he fet. Crec que mai havia posat aquestes senzilles paraules juntes, i encara menys les havia sentit de

Eliminado: <object>

veritat. Quan et sento a prop t'estimo, però també ho faig quan et tinc lluny. Que em cerquis amb els dits, tanmateix quan no et sento també et vull. M'agradava mirar-te, i per primer cop en la meua vida m'agradava que algú també m'ho fes. Poc a poc vaig entendre que era l'amor, i no vull que mai marxi. Mirar-te, sobretot mirar-te, era el que entenia i el que sentia més a prop de l'amor. Mai em cansaré de sentir l'adrenalina que recorria el meu cos quan em feies petons. I tot i això, encara em pregunto que és estimar, però crec que amb delicadesa m'ho vas respondre i el més important: em vas ensenyar a estimar molt i a estimar bé.

Eliminado:

D'altra banda m'agradaria recordar-te que aquests texts portaran sempre el teu nom escrit, i sempre seran teus tot i que ja no sentim el mateix. La distància i la incertesa m'ha fet aprendre, i m'ha fet conèixer-te, però sobretot desitjar-te. I és per això que somio en que algun dia, quan el temps hagi curat qualsevol ferida que ens va deixar oberta en el camí, ens retrobem i tot sembli aquell estiu de la nostra adolescència. Tot sembli el que més feliç m'ha fet mai.

Eliminado: <object>

UN COR TOU

-Vessada d'opinions de la meva producció escrita-

Eliminado: OPINIÓ DELS TEXTS PROPIS

Acostumada a tancar dins meu , com si d'una caixa forta es tractés, cada espurna que em feia vibrar el meu interior mai vaig saber com expressar tot allò que la vida em deparava. Es per això que encara m'era més difícil mostrar al meu exterior el que era capaç de transmetre amb un bolígraf. Però, després de deixar-me endur pel que havia sentit durant tant temps vaig pensar que potser si que hi havia alguna persona que es mereixia llegir el que li escrivia, és per això que vaig deixar la por que carregava a l'esquena repenjada en un cadira i vaig decidir dedicar-li cada text que escrivia a ella. Els va rebre amb els braços oberts i feliç de poder formar part del que jo considerava art. Vaig pensar que com li havia dedicat, si més no, un capítol del meu treball mereixia la pena donar-li veu al que en pensava.

El que ella en pensava era bastant gratificant; sempre em deia que es sentia nua davant els escrits que li regalava de mica en mica, ja que no calien més paraules de les que ja jo havia deixat escrites per poder reafirmar el que sentia. Tot i això va voler escriure aquest paràgraf:

"Degut a lo difícil que suposa consolidar una opinió –i encara més, saber-la plasmar– quan els texts ja no provenen d'un autor llunyà com normalment passa; i no només això, sinó que parlen d'algú tan proper; em fa decidir que aquesta no només pot comportar una valoració de l'escriptura, sinó del conjunt.

I és que de vegades, a l'hora de llegir texts trobo que sobren paraules per explicar-ho o en falten per expressar. En aquest cas, però, ni de bon tros ha estat així, sinó que trobo que els mots han estat perfectament mesurats i col·locats –sigui o no a plena consciència i intensió–; amb senzillesa i estricta escrupolositat a l'hora de cuidar els records i experiències. Crec que has aconseguit trobar el codi de l'escriptura –la bona escriptura, clar–, i això fa que en llegir-ho, t'oblidis que estàs llegint i t'endinsis tant en l'escrit que a la que te n'adones, ja només queda l'espai en blanc després de l'últim punt.

És per això, Alba, que et dec una enorme felicitació. Ja no només pel que representa a nivell personal, que és molt, sinó per començar a endinsar-te en el teu major somni."

Eliminado: <object>

Tot i que havia dit que sols ella els havia llegit, que així va ser durant molt temps, posteriorment vaig mostrar-li a la meva psicòloga i al meu tutor del treball, els quals van coincidir en el que pensaven sense conèixer-se. Tot dos van dir-me que perfectament podrien ser publicats, fet que em va fer poder somiar una mica més amb el que la meva ment fa anys que persegueix: publicar un llibre.

Eliminado: -----Salto de página-----

Eliminado: <object>

CAPÍTOL III: LA TRISTESA

Eliminado: <object>

CAPÍTOL III: LA TRISTESA

Eliminado: **INTRODUCCIÓ DEL**

-Fa dies que la llum es va apagar-

Vivim embolcallats de records amargs que ens fan patir. Són desagradables per la nostra ment. Ens fan ballar la part maca que conservem. Associem la tristesa a qualsevol estat que ens fa sortir de la rutina no establerta que ens hem forçat a imposar-li a la felicitat -tampoc ens culpo d'intentar buscar una balança decantada cap al cantó positiu. Tot i saber que molts cops ens perdem en aquest llarg viatge que anomenem vida -i que ens agradaria poder córrer sempre- també cal acceptar aquelles bifurcacions que apareixen i que ens fan la guitza. No hem de conivir diàriament amb la tristesa, perquè tota monotonia mai és bona, però hauríem d'aprendre a acceptar, de tant en tant, tastar aquesta emoció ja que és necessària com a éssers humans.

En aquest capítol més fosc que els altres he volgut mostrar les meves pors i allò que sento que se'm clava ben dins meu alguns cops. Qui em garanteix poder ancorar la meva joventut dins meu? Què sento si ja no hi soc i si el que soc ja no forma part de mi? Quan penso què serà de mi en un futur, m'atemoix la idea de mai més trobar casa meua i sentir-me protegida en algun lloc d'aquest món tan gran que se'ns menja poc a poc a tots per la seva immensitat. Som massa vulnerables. Podria ser que tan sols fos una jove més que vol poder gaudir de la meua llibertat que em fa ser tan peculiar i diferent als altres, però que sobretot em fa ser jo mateixa. Hi ha cops on no cal que et tallin les ales per perdre't a tu mateix. I això va succeir durant el trajecte de la meua vida. Va ser dur aconseguir assolir la felicitat novament, per això vaig voler dedicar part d'aquest capítol a un sol text. Com ens podem estimar? Una pregunta que ens ronda probablement més del que voldríem dins les nostres ments, i es que no és cap secret no trobar-te, no saber qui ets ni com ets i encara menys perquè ets. Preguntes que et van punxant i de mica en mica es vessa la barca en la qual navegaves que et mantenia viva en aquest món i llavors t'ofegues, i costa nedar per tornar a veure la superfície.

Així que, novament convido a qualsevol lector a endinsar-se en el capítol on podria ser que em tractés a mi mateixa de la manera més sincera i transparent que he pogut escriure fins al moment. Àcides llàgrimes regalimaven per les meves galtes, i tant de bo no fos així, però

|

Eliminado: <object>

podria ser que per les teves també. La tristesa, un tresor que enterrem per mai retrobar-nos-la marcada amb una “x” en un mapa.

LA MÚSICA TRISTA

-El Blues i la seva història-

Durant el segle XVII, degut al tràfic d'esclaus negres entre Àfrica i Amèrica va aparèixer un nou estil de música anomenat *blues*. El nom d'aquest nou estil amagava el que probablement sentien aquestes persones -tot i que massa com a persones no les tractaven. Blues o *feel blue* en anglès és una expressió que s'utilitza per expressar tristesa o malenconia.

La història del Blues, com ja he dit, apareix amb el mercat d'esclaus que va tenir una continuïtat interrompuda des del segle XVII fins el 1812 quan finalment es va fer il·legal aquest mercat tot i que no es va abolir definitivament fins el 1863. Els presoners estaven sotmesos a llargues distàncies de viatge així que, com no tenien massa coses a fer, cantaven durant els trajectes per fer-los més lleugers. Tot i que al principi l'únic instrument disponible que tenien era la seva veu, a finals del segle XVIII alguns esclaus comptaven amb violins, banjos o inclús flautes. Cal remarcar que aquests instruments eren bastant rudimentaris, no com els actuals. S'ha descobert que el banjo que tenien era un similar al senegalès, amb cinc cordes anomenat *halam*.

La primera distinció entre les diferents cançons dels afroamericans va ser al segle XIX, ja que n'hi havia dos tipus: les cançons espirituals o religioses i les cançons mundanes o blues pròpiament dit. Les cançons espirituals eren típiques de les esglésies i les cerimònies religioses per un grup de cantants. A més a més eren acceptades pels blancs, ja que les lletres d'aquestes parlaven de la salvació del poble, per tant els blancs conservaven el seu reconeixement de l'estatus. En canvi, les cançons de blues eren interpretades per un solista i tractaven del problema de la vida quotidiana, és a dir, del dia a dia. Aquest tipus de cançons estaven també associades al treball, ja que es cantaven durant les llargues jornades de treball a les quals estaven sotmesos els negres. La dinàmica era la següent: un solista improvisava frases i a l'estrofa s'unien la resta dels treballadors com una mena de resposta a la veu del solista.

No va ser fins el 1890 amb els denominats Minstrel Shows organitzats per blancs pintats de negre, on es reien de les jornades dels esclaus i de la música que cantaven, que no es va popularitzar el blues i llavors va passar a ser la música de l'època. Al 1900 els estudis de

folklore van començar a col·leccionar la música popular i es van fer les primeres gravacions. L'únic que es sap és que no tenien cap tipus d'acompanyament musical. Com era d'imaginar les discogràfiques estaven supervisades per blancs. Per tant les primeres gravacions de blues no eren exactament d'aquest estil. Estaven barrejades amb balades populars i country. Això va canviar el 1920 quan la companyia Okeh Records van gravar per primer vegada a una cantant negra anomenada Mamie Smith. Primerament no li van promocionar massa el seu disc, però el gran èxit que va tenir, va forçar a la discogràfica a portar-la novament a l'estudi. Els anys 20 van ser una gran sortida musical per les dones negres. Es va donar veu a diverses cantants com ara la Clara Smith, la Bessie Smith, l'Ida Cox entre altres.

El *Delta Blues* va néixer a la dècada dels anys 20 a la desembocadura del riu Mississipi, Golf de Mèxic. Les seves cançons eren apassionades, amb ritmes energètics i poques notes. D'aquesta zona eren originaries dues persones claus per la revolució de la història de la música: una era Charley Patton -qui per molts va ser el creador d'aquest estil- i després tenim a Muddy Waters.

A finals dels anys 30 es comença a utilitzar les guitarres i les harmòniques i s'obtenen nous sons. És l'inici del *Blues Elèctric*, com a màxim exponent tenim el Chicago Blues. La coincidència de la Gran Depressió després del crack del 29 no va ser precisament una coincidència. Milers de persones van immigrar des de la Louisiana més rural fins al nord. A finals dels anys 40, quasi la totalitat del Blues era elèctric. I a l'època dels 50, Muddy Waters va mesclar el blues elèctric amb el Delta Blues, creant així una gran inspiració per a altres cantants com ara els Rolling Stones. En altres ciutats es va desenvolupar el seu propi blues com ara el California blues.

Aquest estil musical va aplegar grans artistes com ara els següents:

Muddy Waters: va ser un dels cantants de blues que va aconseguir deixar marca, i influir a altres països com ara el Regne Unit. Muddy és considerat un dels músics del blues més importants, en gran part, gràcies a la seva veu -que era molt potent- i al seu enorme talent a les cordes de la guitarra.

BB King: per molts és considerat un dels millors artistes del blues de tots els temps. Va ser un músic estatunidenc considerat el Rei del blues. Entre totes les coses que va aconseguir destaca un solo a la guitarra elèctrica que li va permetre ser aclamat per molts a nivell mundial.

Eliminado: <object>

Eric Clapton: aquest artista també compta amb una particular rellevància dins el món del rock, un gènere que li va permetre endinsar-se al blues i recollir la fama que té ara.

Buddy Guy: és considerat una de les llegendes de la música. Era bastant innovador a l'hora de tocar la guitarra, fet que li va permetre guanyar diversos premis com ara els grammys. Tot i que això ens sembla molt, no va ser el clímax, el seu major assoliment va ser l'empremta que va deixar als musics posteriors.

Albert King: va ser un músic guitarrista estatunidenc conegut com una de les vertaderes llegendes del blues. El 1968 va viure el punt més alt de la seva carrera, ja que va aconseguir bastants contractes amb discogràfiques del moment. Es va mantenir actiu fins els anys 80.

Willie Dixon: amb la seva arribada a les diferents ciutats el blues va anar evolucionat en els seus diferents gèneres. Un d'aquest gèneres va ser el Chicago Blues, on Willie Dixon va ser un dels pioners.

Robert Leroy Johnson: va ser un cantant i compositor estatunidenc que va començar la seva carrera musical de ben jove. Va aconseguir molts èxits, ja que comptava amb un talent realment únic, tocava la guitarra de manera sublima. Tanmateix, degut a la seva mort prematura i sobtada, no va tenir temps a desenvolupar tot el seu potencial. Va ser conegut també com el Rei del Blues Delta.

CARTA DE PRESENTACIÓ

-Petita biografia de l'autor del disc The Bright Mississippi-

2009, Allen Toussaint publica el seu primer àlbum en solitari després de deu anys amb el nom de The Bright Mississippi, però abans de endinsar-nos més en la seva obra hauriem de parlar de qui era ell.

Allen Toussaint nascut el 14 de gener de 1938 a Nova Orleans va ser un cantant, pianista, compositor i productor estatunidenc i una gran figura influència en el ritme del Blues. Va ser el petit de tres fills. Vivia en una petita casa en el barri de Gert Town on allí la seva mare va subministrar-li aquesta passió que sentia per la música, ja que practicàvem junts. El seu pare, que treballava en l'estació de trens. També sentia passió per la música ja que tocava la trompeta. El gran artista va aprendre a tocar el piano quan era un nen i va començar a impartir classes d'ell gràcies a un veí que li proporcionava l'educació necessària. En la seva adolescència va formar part d'una banda musical anomenada the Flamingos.

Als disset anys, Allen Toussaint va ser introduït a una banda local que actuava regularment en una petita posada a l'est del riu Mississipi. Va gravar per primer cop una cançó al 1957. Primer va ser el seu èxit amb el títol "Walking with Mr. Lee". A partir d'aquell moment va començar a actuar regularment a la banda Bartholomew's.

Durant l'època del 2000, la majoria de les seves possessions -afegint per exemple casa seva i l'estudi de música on gravava- van ser afectades per l'huracà Katrina del 2005 fet que el va obligar a abandonar la seva ciutat en busca d'un nou començament. Primer va quedar-se a Louisiana, però després d'uns anys va establir-se a Nova York. Va aparèixer en importants programes de la televisió americana i actuava regularment a un pub novaiorquès anomenat Joe's Pub fins el 2009. Aquest mateix any va tornar cap a Nova Orleans on va quedar-s'hi una llarga temporada.

Finalment, Allen Tossaint va morir el 10 de novembre de 2015 a Madrid mentre estava de gira musical, va patir un atac de cor.

Eliminado: <object>

EL QUE BRILLA EN LA OSCUR

-Recerca del disc *The Bright Mississippi*-

Es diu que *The Bright Mississippi* va ser i és una obra mestra. El 2009 Allen Toussaint publicava el seu primer disc en solitari després de deu anys. Per dur a terme aquest disc va rodejar-se d'alguns dels millors músics per interpretar cançons de jazz, de blues o de swing. Però aquest disc no és sol una recollida dels millors temes de tots els temps, sinó que és un homenatge a la vella Nova Orleans.

El disc compta amb dotze temes diferents. S'inicia amb *Egyptian Fantasy* seguidament de *Dear Old Southland*. En tercer i quart lloc trobem les cançons *St James Infirmary* i *Singin' the Blues*. Seguidament comptem amb la cançó *Winin' Boy Blues* i en l'equador del disc tenim *West End Blues*. En setè, vuitè i novè lloc tenim les cançons *Blue Drag*, *Just a Closer Walk with Thee* i *Bright Mississippi*. I per finalitzar ja el disc tenim, *Day Dream* a part de *Long, Long Journey* i per acabar *Solitude*.

El primer tema que apareix en aquest disc, *Egyptian Fantasy*, de Sydney Bechet. És un clar exemple de la fluïdesa i l'agilitat que tenien aquests amants del jazz de representar temes aliés a ells. Aquesta composició ens permet posar-nos en un ambient en blanc i en negre a l'instant. El segon tema és de Raymond Bloch, el tercer de J. Russel Robinson i Con Conrad. La sisena cançó feta per Joe Oliver i Clarence Williams son algunes de les altres cançons en les quals tots els músics tenen un lloc o aconsegueixen retrobar-se amb la seva essència en color. El vuitè tema, del qual es desconeix el seu autor, sembla una conversa entre el piano d'Allen Toussaint i el clarinet envellut de Bryon.

Eliminado: <object>

ENCALLADA EN UN FUTUR

Eliminado: TEXTS DE PROPIS

Producció escrita personal

EM FA POR CRÉIXER

L'adjectiu efímer és molt bonic, però el seu significat fa mal. A poc a poc te n'adones que el que vas perdre aquell dia no ho tornaràs a recuperar. De tots aquests anys d'adolescència que sento que no estic gaudint no tornaran a passar mai, i és per això que em fa por créixer. Algun dia tot allò que et feia sentir casa, deixarà de ser-ho. Aquells amics passaran a ser estranys, allò que estimaves serà insignificant, la persona que t'agradava serà un simple record i el que per tu és important avui, potser ja no ho és demà.

Con formato: Interlineado: 1,5 líneas

La meua habitació és casa. Si fos una persona seria l'única que em coneixeria perfectament. M'ha vist plorar i riure, odiar i estimar. M'ha vist treure fotografies amb persones que en el seu moment em feien sentir viva, però que ara es troben tancades en una caixa. D'igual manera m'ha vist penjar d'altres amb noves persones. En ella ha entrat gent que mai més ha tornat, i d'altra que m'hagués agradat que aquell no hagués estat el seu últim cop. M'ha vist créixer i patir. Ara em canvio d'habitació, hi hauré de fer de quatre parets blanques, casa. Em veurà penjar records que probablement en un temps acabi guardant en algú racó insignificant d'aquell indret, i d'altres que espero que es mantinguin intactes en aquella paret. Entrarà gent que potser no tornarà i d'altra que farà casa seva allí a dins amb mi. Segurament em veurà plorar i riure, estimar i enamorar-me; però sobretot veurà com em construeixo i desfaig casa. En acabar segon de batxillerat hauré d'obrir una nova porta, on per allà hauré de crear el meu nou dia a dia i em fa por. Aquí, ara, hi ha gent que em fa sentir a casa, però em fa por la seva estança, perquè tot és efímer. Em fa cosa el gran significat d'efímer. No vull fer-me gran. No vull sentir que la meua joventut no ha estat aprofitada, perquè sincerament fins al moment és així. No vull que em tractin com una nena petita, però sí que vull quedar-me com si en fos una per poder gaudir al màxim tot el que em queda o per altres raons he perdut.

Fa por enamorar-se. Sobretot en recordar que no tot és per sempre. Fa por conèixer gent nova, perquè no saps fins quan els consideraràs amics, i fins a quin dia quedareu per viures sensacions úniques. I des de la mort de la Laura he après el veritable significat d'efímer. El que

Eliminado: <object>

tens avui, ningú, absolutament ningú, et garanteix que demà també ho tinguis; que serà a prop de les teves mans i que tindràs la facilitat de palpar-ho amb la punta dels dits. No ho saps. No tens la certesa de saber si el que per tu avui era un tot, demà podrà ser un res. La vida són accions on constantment la variable efímera està en joc. Són molts els cops que voldríem ancorar en un punt de la nova consciència allò que estem vivint per intentar que es quedi per sempre, però sabem que això no és així. No saps si aquell últim formigueig en els teus llavis serà el vostre últim petó. Si aquella tarda gèlida de desembre sota la llum de la Lluna, serà l'últim cop que podràs recordar tots els seus detalls, ja que el veuràs per últim cop. O, si aquella càlida abraçada que amb tanta tendresa vas rebre serà la darrera. No saps si tu encara seguiràs formant part de la seva vida o si aquesta persona en formarà part de la teva.

Eliminado: ¶

Con formato: Justificado, Interlineado: 1,5 líneas

Tendim a sentir por a la incertesa, i probablement jo també ho faig i és per això que li temo a fer-me gran i a no sentir mai més que és casa meva.

Eliminado: ¶

¶
¶
¶

Con formato: Interlineado: 1,5 líneas

SOC

Soc l'adolescència perduda. El quasi de tothom i el res del demà. Soc un present, però un futur pendent. M'esbargeixo amb el camí, ja que soc el període efímer de la vida. Vivim pensant en hipotètics casos que se'ns escapen entre els dits. Ens agrada parlar de moltes coses de les quals no en sabem molt. M'agrada, m'agrada el que sento, tot i que hi ha cops que temo i em temo a mi mateixa. És difícil ser feliç, en aquest temps on quasi res és de veritat. Ja no diem paraules sinceres, i ens amaguem el que ens fa mal per por al rebuig. Rebutjo tot allò que no s'assembla a mi i accepto el que penso que és igual, però qui diu que som iguals?

Eliminado: Sóc

Eliminado: Sóc

Eliminado: sóc

M'han fet dubtar tant de qui era, que visc amb una por constant que encara no he estat capaç de treure'm. Quelcom bo que em passa mai em perdura, i segurament et preguntaràs el perquè, doncs jo tampoc ho sé.

Eliminado: <object>

COM EM PUC ESTIMAR?

Vesso un got d'aigua damunt la taula, fa dies que sento que les hores no avances. Qui m'hauria dit que em quedaria encallada en aquest estat depriment i poc agradable durant tant temps. Em pesen les cames i els braços són plens de talls que no segueixen cap direcció, però esbossen una mica més del que m'agradaria l'embolic mental que s'ha cosit fortament dins meu. Ja no veig sovint la mare, tanmateix encara em costa assumir que el pare fa anys que ens va deixar. Cerco calidesa en els meus actes per poder emplenar el buit intern que m'omple fins quasi vessar, però fracasso més del que m'agradaria; com es suposa que em puc estimar?

Em llevo de la taula. Un cop més m'he quedat absorta en els meus pensament i això ha fet que m'oblidés que menjava i això comportaria al quart àpat que em salto en dos dies. Tallo en sec el que penso, o més bé discuteixo dins meu, ja que truquen al telèfon de casa. Amb molta inseguretat i covardia el despenjo i amb un fil de veu contesto a l'anonimat de l'altra banda: "hola?". Un segon, dos i tres i no trobo resposta a la meva pregunta, sense pensar-m'ho massa pitjo la tecla vermella i deixo l'objecte al seu lloc original. Mig enfadada per aquesta situació que no acabo d'entendre em forço a recordar en què estava pensant, sembla que m'agradi fer-me mal, però si em soc sincera, m'és més fàcil quedar-me en un estat d'infelicitat que gastar la poca energia que em queda en "trobar" la felicitat. Em planto davant del mirall del menjador i clavant la mirada en els meus propis ulls m'aixeco la samarreta lentament. Vull palpar-me, ja que crec que així em revitalitzo. Tenso la samarreta amb les dues mans, ja començo a veure'm la panxa. Pujo la peça de roba fins deixar al descobert els meus pits i, per si com d'art de màgia es tractés, em comencen a regalimar àcides llàgrimes per la meva cara. Quant mal em faig.

Em forço a mirar-me, sols se'm veuen les costelles però tot i això, tot i que he perdut quasi ja vint quilograms no em veig bé. Crido, i ho faig tan fort que se'm trenca la veu; com es suposa que m'he d'estimar? Enmig d'aquesta guerra entre el meu cos i el meu cap torna a sonar el telèfon, crec que fa estona que em truquen i no puc evitar sentir alguna força dins meu que fa que amb ràbia i plors contesti de manera seca: "què!" A l'altre costat del telèfon ja no regna l'anonimat, sinó el meu mar en calma enmig la tempesta.

Aferro amb totes les meves forces l'aparell i escolto com a l'altre cantó del fil ella em diu: "Et trobo a faltar. És la mare, just en aquest moment clau en que reconec la seva veu, el món cau

Eliminado: ¶

Eliminado:

Eliminado: <object>

sobre meu i acte seguit tornen a regalimar per les meves galtes grans llàgrimes. Ella tota espantada em pregunta què em passa, però no soc capaç de verbalitzar tot allò que sento, ja que ni jo mateixa soc capaç de desxifrar-me. Cinc minuts en silenci enganxada al telèfon, com si la meua vida depengués d'aquella trucada i finalment trec valor d'allà on no hi ha i li dic: "Mama, vull ser lliure en aquest món infeliç en el qual em trobo atrapada, dona'm ales, vull volar". Ella, amagant la sorpresa dels meus mots, em contesta: "cerca un gran espai on puguem aterrar i enlairar-nos, perquè aquest camí que et proposes, i vull acompanyar-te, no serà pas fàcil".

ESTIMADA PRIMAVERA

Estimada primavera aquest any vas fer que portés flors a la tomba per acomiadar-me de qui ja no està aquí. En l'aire que vas desprendre et vas emportar les meves llàgrimes que un cop més lliscaven per sobre les meves galtes, però en cap moment vas pensar en remoure el que duia a dins. Vaig demanar mil vegades que algú borrés els meus records però ningú va tenir la voluntat de satisfer les meves ordres. Així que vaig donar gràcies a la meua àvia per curar les meves ferides, ja que la seva no curarà mai.

El meu somriure més sincer va desaparèixer fa ja un temps, vaig creure recuperar-la però un altre cop em vas fer mal privant-me de la meua pròpia llibertat. Vaig tornar a carregar el meu mal en una persona estimada i va fer que el nostre amor fos efímer. A poc a poc sentia que no encaixava a cap lloc, ni el que em sentia més protegida, així que la meua habitació va sentir cada cop que rebia. Però mai vaig sortir d'ella.

Con formato: Fuente: Modern Love Caps, 14 pto

Con formato: Interlineado: 1,5 líneas

INSEGURETAT COL·LECTIVA

-Vessada d'opinions de la meva producció escrita-

No sempre ha sigut fàcil posar paraules a tot allò que ens punxa en silenci dins nostre sense sentir-nos vulnerables a aquest món cruel. Així com no és fàcil expressar el que sentim tampoc ho és mostrar aquestes vulnerabilitats, sense censures, a un públic disposat a llegir-ho. Així que un cop més vaig decidir fer "públics" els meus texts dins un grup reduït de persones. En aquest capítol, en comptes de mostrar tots els texts que havia escrit, vaig decidir apositat pel titulat *Com em puc estimar?*, ja que considero molt important després de tot el viscut la salut mental i la quantitat de problemes que s'han generat amb els trastorns del comportament alimentari (TCA) i que no se'ls està donant suficient veu. Aquestes són algunes de les respostes que he obtingut.

Primerament L'Alba va dir:

"Alba és un text molt profund i ple de sentiments, durant la història et pots sentir identificat per moltes coses, jo no seria capaç d'escriure alguna cosa així. És molt bonic i està molt ben escrit. M'ha agraït molt la idea del telèfon, és molt original. Em flipa molt el que escrius."

Seguidament l'Elena va decidir apostar per una mirada diferent al text, enfocant-se més en els personatges secundaris que apareixien, i em va dir:

"És un text que mostra les inseguretats d'una noia fins que arriba a enfonsar-se. Perd la confiança en ella mateixa i està immersa en una constant infelicitat. Des del meu punt de vista les mares o la gent que t'estima de veritat sempre t'ajuda a sortir de les teves pors i et dona ales per poder volar i ser lliure. En el fons això és el més important. A vegades necessites el suport d'algué que t'ajudi a reconduir allò que penses i retornar-te la teva autoestima i les ganes de lluitar."

La Judith també va decidir col·laborar i em va dir:

"Les lluites amb un mateix són les més dures. Tendim a pensar que no hi haurà ningú al nostre costat per superar aquest camí, amaguem els nostres sentiments i desitgem que tot es solucioni sense l'ajuda dels altres. Quan al telèfon ja contesta la mare, diria

Eliminado: <object>

Eliminado: OPINIÓ DELS TEXT PROPIS

Con formato: Justificado, Interlineado: 1,5 líneas

Con formato: Fuente: (Predeterminada) +Cuerpo (Calibri), Cursiva

Con formato: Justificado, Sangría: Izquierda: 1,25 cm, Interlineado: 1,5 líneas

Con formato: Justificado, Interlineado: 1,5 líneas

Con formato: Sangría: Izquierda: 1,25 cm, Interlineado: 1,5 líneas

Con formato: Sangría: Izquierda: 1,25 cm, Interlineado: 1,5 líneas

Eliminado: <object>

que és com quan fem aquest crit d'ajuda, quan el cap ja no pot suportar més, i veiem que les coses aniran bé si ens rodegem de qui més ens estima. Les lluites interiors són molt més freqüents del que creiem però molts ho amaguem, ja sigui per la por a ser jutjats, la vergonya o la ignorància cap al benestar d'un mateix. Les ales no apareixeran soles, necessitem valentia. És el petit pas de confiar en els altres el que ens permet volar."

Una altra Alba va optar més per no esplaiar-se tant i generalitzar una emoció que l'apassiona:

"Mare meva Alba, és brutal. És com a que cada paraula és adequada per expressar el que vols expressar. Tinc unes ganes de llegir el teu llibre tia. No t'ho pots creure!"

En Jaime un cop més em va dedicar aquestes boniques paraules:

"Aquest text provoca que a un se li acceleri el cor, no sé si soc jo bastant sentimental o que aquest sentiment que descrius en el text de "com em puc estimar", i tal com amb les teves paraules ho escrius, sembla real i tot. Crec recordar que aquest era el teu text de Sant Jordi, no? Tens una capacitat per a descriure els sentiments en un foli que sembla estrany a vegades que ens diguis que et costa expressar-te amb paraules, però crec que el que aconseguixes amb això, és doncs millorar la teva intel·ligència emocional i pots captivar a qualsevol amb aquests texts."

Con formato: Sangría: Izquierda: 1,25 cm, Interlineado: 1,5 líneas

La Júlia va ser molt propera amb la seva reflexió del text:

"Purroy ho fas massa bé, aquest text el vas escriure en una hora, sense saber el tema del qual havies de plasmar el teu text. Em sembla increïble que puquis fer això en aquestes condicions i fer-ho tan bonic. Recordo que aquest text el vas llegir a la classe de matemàtiques i em vas emocionar molt, em van caure les àcides llàgrimes com dius tu, em va transportar al sentiment que sento jo quan menjo, quan em miro al mirall... Quan vas llegir el text feia poc que t'havia contat el que sentia i em vas ajudar molt, el text em va ajudar a no sentir-me sola i saber que tu podries ajudar-me sempre que et necessites i t'ho agraeixo molt. Mai em vaig emocionar tant com el dia que el vas llegir davant de tots, es notava que estaves orgullosa del teu text i la teva connexió amb ell era molt forta, per això vas aconseguir fer-me plorar. Et vaig dir que hauries de publicar un llibre, però ara crec que també hauries de fer la presentació d'aquest i fer el recital

Con formato: Sangría: Izquierda: 1,25 cm, Interlineado: 1,5 líneas

Eliminado: <object>

d'algun del teus magnífics texts. Recordo que els teus text són sanadors i molt reconfortants!"

Con formato: Fuente: (Predeterminada) +Cuerpo (Calibri), Cursiva

I finalment ja Natàlia va aprofitar per a part de donar-me la seva opinió fer una reflexió sobre el tema, que crec que també és molt important:

Con formato: Fuente: (Predeterminada) +Cuerpo (Calibri), Sin Cursiva

"Ouuuu tia, i una vegada més ho has tornat a fer, m'has emocionat tantíssim a través d'aquest text. Crec que no t'ho podries ni arribar a imaginar lo molt que arribes a transmetre. En com escrius, però sobretot sobre el que escrius i la manera que ho fas: tan personal, tan íntima, però a la vegada sense tabús, sense tenir por a expressar-ho tal i com és. I a més a més, tristament, aconseguixes que m'hi senti identificada. Mentre el llegia he sentit pena al entendre el que vas sentir en el moment aquest, tot aquest sentiment que descrius i que no és pas fàcil de gestionar, però a la vegada he sentit tantíssima ràbia perquè no entenc com pot ser que sigui un dilema tan gros i tan difícil arribar-nos a estimar a nosaltres mateixos! Sembla ridícul i tot però no és culpa nostra, no és just tot el que hem de passar per a la fi arribar a estimar-nos de veritat, un punt que sembla que mai arriba.

I que bonica aquesta última frase, "el camí que et proposes no serà pas fàcil" i que cert! Però el més difícil és reconèixer que necessites ajuda i explotar i dir-ho, que necessites volar, que necessites escapar! Que ja no saps que fer, que estàs perduda i que vols tornar a recordar com és viure sense totes aquelles preocupacions de merda que ja no et deixen gaudir."

Con formato: Sangría: Izquierda: 1,25 cm, Interlineado: 1,5 líneas

Eliminado: <object>

CAPÍTOL IV: LA FELICITAT

Eliminado: <object>

CAPÍTOL IV: LA FELICITAT

Eliminado: **INTRODUCCIÓ DEL**

-No és tenir-ho tot, sinó no desitjar res-

Què és la felicitat? Per què la desitgem tant els humans? Aquell estat en el qual molta part de la societat estaria disposada a viure-hi aferrats a ella, ja que consideren que és l'única emoció vàlida. Malgrat estigui tan idolatrada i tan anhelada per gran part de nosaltres, costa molt més del que imaginem trobar una felicitat plena i sincera. Dignes-me que et fa sentir un formigueig a les mans i et dibuixa un somris a la cara com si d'un llapis es tractés? Podria ser viatjar a l'indret més exòtic al qual et puguis enfrontar. Tanmateix veure el mateix cel d'estiu amb la persona adequada al teu costat t'aporta alguna engruna que et fa emplenar el teu pot del delit. Per una societat inconformista, com la que som, mai en tindrem prou i sempre voldrem veure més enllà del que els nostres ulls poden arribar a capturar.

Fa temps, quan intentava tastar per primera vegada la felicitat -ja que mai l'havia tastada i se'm quedava gran- vaig decidir fer el meu propi camí i estava disposada a anar per terra i mar tan sols per trobar una petita engruna d'aquesta. Durant el llarg camí al qual m'enfrontava mai vaig arribar a saber quin gust tenia, perquè com més em forçava a tenir-la menys l'aconseguia. Després del succeït vaig decidir implantar un punt d'inflexió i em van dir "la felicitat no es busca, la felicitat es troba". Meravellada, però sobretot confosa, pel que acabava d'aprendre vaig decidir acceptar el repte. Aquell dia la meva vida va sobrevolar tots els límits que m'havia imposat i de mica en mica el regust amarg que recloïa la meva boca va deixar de guanyar sabor i tan sols en perdia. La felicitat és molt més que recórrer el món sencer, conèixer a qui tant idolatres o posseir una quantitat desmesurada de diners, ser feliç basteix les petites necessitats de la vida quotidiana. No vivim per tastar una alegria momentània, voldriem que aquesta perdurés per sempre, és per això que petits fets fan que de mica en mica s'ompli la pica fins vessar tot el que hem dipositat dins, la nostra felicitat.

En aquest darrer capítol, i podria ser que el que més m'ha costat escriure, represento el que per mi em fa sentir un formigueig per tot el meu cos. El que en teoria hauria de ser el més fàcil d'escriure, ja que tan sols he de plasmar el que em plena, però si mai m'havia sentit així amb res, com podria saber que era? He descobert en aquest temps que gaudeixo dels detalls

Eliminado: <object>

simples, com ara estar amb la meva família, veure els llums d'un escenari apagar-se, o crear més memòries de les que la meva retina és capaç de captar i el meu cervell guardar. Per això abans d'endinsar-te en aquest últim capítol voldria que et qüestionessis el següent: què és per tu la felicitat?

Ser feliç o no ser-ho és la qüestió de la gran majoria de la població, tant depenem d'aquesta? Ens agrada sempre veure el got mig ple, mai mig buit. I tu, com creus que afrontes el teu got i el teu tros de vida?

Con formato: Normal, Justificado, Interlineado: 1,5 líneas

L'ESCENARI SOTA MIL LLUMS

-Recerca del teatre i la relació amb la felicitat-

L'art ha estat considerat la màxima esplendor de la representació que l'ésser humà pot sentir o arribar a expressar. Quan pensem en l'antiga Grècia imaginem grans escultures perfilades en la pedra que fins i tot a dia d'avui ens emociona veure com l'humà ha sigut capaç de crear-ho. Es per això, meravellada pel que podem arribar a transmetre els humans quan deixem brollar la imaginació, em va picar la curiositat de l'art escènic. El teatre i la representació dels sentiments i les emocions sempre ha compartit un lligam, si més no, ho podem veure en el símbol del teatre: dues màscares, una que representa una cara feliç i l'altra una cara trista. Així que, aprofitant diversos contactes de persones que coneixia que es dediquen professionalment al teatre, no sols com a actrius, sinó també com a dramaturgs, vaig decidir preguntar a la Sonia Palau algunes qüestions classificades en els següents aspectes:

La Sònia Palau començà la seva trajectòria com actriu a l'Aula de Teatre de Lleida, on allí després d'esdevenir professora va decidir fer un pas més gran en la seva trajectòria. Actualment, resideix a París on ha pogut fer realitat el seu somni, crear la seva pròpia companyia per així poder representar el que més l'omple.

Records

Com va sorgir aquesta passió pel teatre?

Vaig descobrir aquesta passió quan amb quinze anys em vaig apuntar a teatre a l'institut, i de seguida vaig notar que era un art que m'apassionava molt. L'explicar una història i que un auditor sencer fos davant. Aquest moment present que té el teatre, que tan sols existeix en aquell moment i després ja no es repeteix més, és un art efímer. Després vaig continuar, fins aviat tenir clar que aquest art volia que fos la meva vocació.

Quines experiències teniu en el teatre que us hagin fet molt feliços, o que si més no, recordeu amb felicitat?

Tinc la sort d'haver escollit crear una companyia -no he hagut de fer càstigs per formar part d'alguna cosa ja creada- sempre m'ha agradat muntar un projecte, per tant soc actriu però també produeixo. En el meu camí he tingut la facilitat de trobar-me amb el Fabio Marra, un

dramaturg contemporani- les obres que hem muntat sempre són obres inèdites, mai han estat fetes abans ni tampoc són adaptacions d'un clàssic. Tot i que això és molt enriquidor, també fa por, ja que no saps mai quina reacció tindrà el públic i sents una adrenalina constant. Per tant, un record que guardo amb molta felicitat és amb l'última obra que vam crear on el tema era molt arriscat perquè parlàvem de la discapacitat i com encaixar en un món on el protagonista no forma part del que la societat considera la "normalitat" i la vam produir nosaltres totalment, ja que cap productor va voler donar-nos suport perquè trobaven que el tema no era "comercial". Tot i això, nosaltres vam creure-hi. I recordo amb molta felicitat el dia de l'estrena quan a l'acabar l'obra i va haver-hi un silenci sepulcral durant uns instants, ja que l'audiència estava emocionada, però quan van aconseguir recuperar la postura vam rebre una gran ovació. Però no em va omplir el fet que ens aplaudissin com a actrius o actors, sinó perquè ho feien a la història, al tema que volíem qüestionar al públic, llavors quan sents que el públic entén el que vols transmetre i a més s'emociona, allí és quan assoleixes el clímax de la felicitat que estaves cercant.

Quina obra us ha marcat més? Per què?

N'hi ha moltes, per exemple quan era jove neta l'obra que em va marcar més va ser "Ai Carmela", vaig veure l'obra a l'Escorxador a Lleida. Després, al fer-me gran, n'hi ha una molt bonica que és diu "La face qu'acheter la Lune" d'un canadenc que m'ha marcat molt. També altres obres franceses d'Ariane Mnouchkine com a espectadora.

Actuar

Com definiries la felicitat i com la relacionaries amb el teatre?

Com definiria la felicitat? Penso que la felicitat està en els detalls, en les petites coses. No existeix com a terme general sinó que està feta per petites cosetes, en són moltes, tot i que seria bo poder-les acumular i que hi haguessin més detalls plens de felicitat que el contrari, però la vida sabem que no sols es basa en un cantó de la balança. De tota manera, si no hi haguessin els moments durs, tampoc hi hauria els moments feliços perquè no sabríem apreciar-los. Els records que jo tinc de moments molt feliços és que sempre venen després de moments on has treballat, que has cregut, que has dedicat passió, després passa alguna cosa i sents que tot aquell moment d'esforç o dedicació ha estat recompensat. I si ho he de

relacionar amb el teatre, diria que sí, m'ha fet recollir molts detalls feliços en molts moments. Ja pot ser per les persones que m'estic trobant en aquest camí, soc molt feliç per la feina que faig -tot i que a vegades pot ser molt dura, ja que quan et dediques a l'art sembla que no puguis demostrar la teva vocació. Últimament, amb el teva de la pandèmia, que ens han fet creure que la cultura no era necessària, per mi ha sigut bastant revelador el fet de plantar cara i dir no al fet que nosaltres sense cultura no podríem existir, ja que estem fets de cultura. I en la vida quotidiana alguns cops tens moment son te'n adones de la sort que tens d'estar viu, del que et passa i aprofitar aquells moments. Jo crec que la felicitat està feta de present, no de passat o de futur, sempre del present. Buscar-la no val la pena, són moment que venen, no els trobes et troben ells a tu.

Té un paper molt important, la felicitat, a l'hora d'actuar?

Doncs a veure, la veritat que sí. El que penso de la felicitat a l'hora d'actuar és que estiguis en harmonia amb les persones que treballes, llavors feliç de treballar amb aquestes persones, de defensar el que cal i pujar a escena junts. Però això passa també en les altres feines, si treballes amb gent que no sents una mínima complicitat no arribaràs tant lluny que si teniu una certa connexió. Per mi això és important a l'hora d'actuar, ja que juga un paper molt important. I si quan actuo sento felicitat? Doncs bé, més aviat és abans, perquè quan actuo estic centrada en el que faig. Jo em sento feliç de fer el projecte que decideixo fer, tot i que a vegades acceptes feines on potser no ets tan feliç de defensar aquella que no t'acaba de convèncer però, pujar a escena per una actriu o actor és sempre un moment de felicitat, ja que és al teva devoció, però si que és cert que quan actues no penses més que en representar les característiques del teu personatge, deixes de banda qui ets per sol convertir-te en qui has de representar. Evidentment, ets feliç d'estar fent la feina que t'agrada. I també és molt important el que deia abans d'estar en harmonia amb els teus companys, perquè si a algú li ha passat algun fet molt dur en la seva vida i està treballant amb persones que li poden donar suport i per tant fer-ho més fàcil.

Es basa la comèdia en la felicitat?

No crec. La comèdia té una part de felicitat dins els actors i actrius quan senten que el públic riu, et fa molt feliç aconseguir-ho. Però això ho tens guardat dins la teva intimitat perquè són els altres els que han de riure i no tu. Tot i que això t'ho podria respondre millor un dramaturg, jo, després d'haver interpretat moltes obres tant còmiques com tràgiques, el que m'agrada és barrejar-les. Rient crees una espècie de complicitat amb el públic, estan amb confiança, i hi ha una espècie de felicitat perquè ens reconeixem i allí és crea una relació de confiança amb l'espectador i després quan passes al drama, doncs estan oberts a rebre-ho ja que abans han rigut. Penso que també la felicitat la pots trobar just després, quan plores perquè reconeixes algun fet que t'ha succeït, també crees una espècie de complicitat, per tant penso que la felicitat no es troba únicament al riure, sinó que també en l'emoció.

Teniu alguna obra que l'hagueu basat en la recerca de la felicitat?

No hi ha cap obra que es basi en la recerca de la felicitat, però totes les obres parlen de la recerca d'aquesta, ja que es parla de les relacions problemàtiques-socials que et fan qüestionar-te. El missatge general de quan fas teatre o art és canviar el món. En vols crear un de millor, llavors doncs sí que busquen millorar determinades coses que et permeten augmentar la teva felicitat. Tots els temes de les obres poden parlar de les complexitats que vivim per a intentar qüestionar-nos i millorar. Si no hi ha conflicte no hi ha història, llavors a través del teatre o del cinema intentes canviar allò que ens molesta o ens atemoreix.

·Coneixement i aprenentatge

Com us va ajudar el teatre a conèixer-vos a vosaltres mateixos i a l'entorn?

Ens ha ajudat moltíssim. El teatre aborda la complexitat de les relacions humanes entre dones, homes... té una part de filosofia, ja que ens preguntem constantment al teatre. A mi, personalment, m'ha ajudat a fer-me gran, he nascut amb el teatre. A part, amb els texts dels diferents dramaturgs, he crescut com a actriu, però també com a espectadora. Anar al teatre m'ha fet créixer molt, veure determinades obres que parlen de l'avortament, de la identitat de cadascú, de la memòria o moltíssimes d'altres temes socials i humans, ja que a tothom ens toca ja pot ser d'a prop o de lluny. Segurament ara no tinc la mateixa visió ni reacció d'algun aspecte després d'haver actuat en alguna obra que tractéssim aquell tema i m'hagi fet emocionar-me i reflexionar. Per exemple, potser abans quan al metro veia alguna persona amb

una discapacitat sentia por o em podia assolir-li prejudicis totalment erronis, i que ara me n'adono que era tot un reflex de com la societat els veus.

En les relacions en general, jo penso que et fa créixer moltíssim i t'acompanya -el teatre i les arts en general- però és cert que el teatre és com un art present, un art de l'instant, doncs et marca molt, ja que és un instant que no podràs viure de la mateixa manera.

Influeix el vostre estat d'ànim a l'hora d'actuar? Heu hagut mai de fingir mai com us sentiu per la de no espatllar l'obra o millorar-la?

Sí, no som màquines llavors influeix. Jo no diria que fingir sigui la paraula adequada, ja que on menteixes, el que fas és intentar assolir l'harmonia de sempre. És un art viu el teatre per tant mai cada dia és igual, però mai et sentiràs cada dia igual però el que et deia dels companys, si saps que et pots recolzar amb ells et facilitarà completament la teva feina. Hi ha hagut cops on hem rebut molt males notícies i la funció havia de seguir, i a vegades el fet d'anar a escena sent un altre personatge t'ajuda a passar aquella mala estona perquè deixes de banda les teves preocupacions durant una estona. El teu estat d'ànim influeix cada dia, així com també ho fa el públic.

La relació entre la felicitat i el teatre permet os ha permès conèixer més el vostre cos i la vostra ment?

El teatre et permet conèixer més el teu cos, ja que és una eina i has de saber com pots utilitzar-la. Has de saber el que diu -el llenguatge corporal- per tant és una eina i doncs un estudi. Estudies el teu cos per a que així el teu cervell pugui entendre quin personatge has d'interpretar. L'estudies perquè és essencial conèixer la teva presència, ja que és la teva eina de treball. I també segurament hi ha una part de mental, perquè per treballar les intencions vas a buscar el teu jardí secret -les teves vivències- coses que et poden ajudar per a construir el personatge que has d'interpretar. Llavors doncs sí, són eines de feina el cos i la ment. Després hi ha moment on saber conèixer el teu cos et pot donar moments de felicitat, en el sentit que tens una espècie de llibertat, no estàs tancat en un despatx amb un ordinador davant per exemple, i en els moments d'assajos -que no deixen de ser moments de creació- et dona una estona d'experimentació amb detalls petits. Això és degut a que estàs en moviment, tant físic com mental, et crea felicitat el fet d'estar-se movent. Per mi quelcom que he de mantenir

durant el pas dels anys per conservar aquesta felicitat és la curiositat. Sempre ser curiós, no deixar mai de ser-ho, preguntar per què els altres són així, veure això aquí i allà. Tenir un cert interès en aprendre i conèixer. I el teatre és una feina que et permet ser curiós i així és com ho relacionaria jo amb la felicitat. Per exemple, quan canvies d'obra canvies d'univers completament, anar de gira et permet viatjar i aprendre d'aquelles cultures desconegudes. El teatre et permet viure amb una curiositat permanent que segurament és el que manté la teva felicitat i t'obra la ment.

Com definiríeu el que sentiu quan actueu i ets dalt l'escenari?

Jo intento concentrar-me per posar-me al cervell de l'obra que estic explicant. El pitjor moment és abans d'entrar a l'escenari, ja que tens molta por perquè penses: per què estic fent aquesta feina? Per què no estic fent una altra cosa? I al final de l'espectacle sempre et respons perquè fas el que fas. Quan estic dalt l'escenari sempre intento oblidar-me de qui soc i que estic actuant, l'important és oblidar-te de ho estàs fent i escoltar el que et diu el teu company o companya. Per molt que repeteixis obres sempre penses que estàs representant aquella obra per primer cop, per tant és molt important centrar-te en els teus companys i el que més ajuda és sentir-te part de l'obra, ja que reaccions al que et diuen i no penses tant.

La resposta del públic, on cop acabada l'obra, influeix en com us sentiu? Pot fer que augmenti el vostre grau de satisfacció i felicitat?

Sí, sí que influeix, ja que sents que prepares un regal per algú. Aquest regal el tries, així com també ho fas amb el llacet que ficaràs damunt i quan vas a donar-li tu esperes que li agradi. A l'hora d'esperar la seva resposta podria ser que no fos tan bona com esperaves llavors també et prepares amb aquesta opció. Però òbviament que si el públic surt content i després en parla sobre l'obra que has representat el teu grau de felicitat augmenta. Després, hi ha temes més complexes, per exemple quan vam representar una obra on parlàvem sobre la transsexualitat -jo n'era la protagonista que representava una dona transsexual- va coincidir justament amb les manifestacions a París en contra del matrimoni gai. Aquesta obra va tenir diferents reaccions, hi havia gent on s'aixecava i marxava enfadada, però aquesta reacció em feia pensar que els estava fent remoure alguna cosa dins seu que els fes replantejar, i per l'altra banda vam tenir la reacció d'una dona transsexual de París que a l'acabar l'obra va venir a abraçar-me i aquell va ser un moment de felicitat extrema. Hi ha cops on la reacció contrària

Eliminado: <object>

de públic al que estàs explicant també et pot crear felicitat i satisfacció. La qualitat de l'obra tampoc ve mesurada per un resultat, és a dir, no esperem si hem de saltar 100 metres fer-n'hi 100, sinó que és més un camí no pas un resultat.

Fotografies de la Sònia Palau actuant

Eliminado: <object>

EL SOMRÍS D'UNA LÍNIA

-Producció escrita personal-

SENTIMENTS INDESCRIPTIBLES

Hi ha poques coses que realment em facin sentir viva, i una d'elles és escriure. Escric el que sento, el que penso i el que imagino, però sobretot intento crear bellesa d'aquelles paraules que la meua ment floreix, inclús de les que parlen dels aspectes més lletjos que puguis imaginar.

Con formato: Interlineado: 1,5 líneas

M'agrada transmetre missatges clars i purs, però per damunt de tot m'omple commoure a la persona que el llegeix o l'escolta. M'embolcallo en una núvol de pols de sensacions que rara vegada he sabut descriure. Noto els sentiments a flor de pell; em transmeten sensacions indescriptibles, i igualment em passa amb algunes cançons. Em poso tan dins seu que sento que floto acompanyada de la música. No existeix res més que aquells breus minuts de composició. Això fa que vulgui sempre exprimir al màxim aquesta capacitat que m'han atorgat, o si més no, he heretat.

La curta, però bastant intensa vida que he viscut m'ha fet adonar d'un petit aspecte que no m'havia parat mai a contemplar: s'escriu quan tens alguns cosa a explicar. És a dir, quan dins teu hi ha milions de sentiments tots fets un manyoc sense fils de sortida o molt intensos. Llavors és quan el que redactes cobra un significat molt diferent del que podria haver estat. Pots sentir en cada paraula que imposes en un paper el que realment estàs vivint per molt que ho recobreixis amb el llençol de la bellesa literària. És per això que l'escriptura em crema dins ben fort.

Eliminado: <object>

DIVUIT MARGARIDES BLANQUES ESTESES DAMUNT LA TAULA

Et trobes en el llindar de la vida adulta i la infantesa, tanmateix et guardes sota la màniga un as que et permeti una joventut eterna, o si més no, faràs que quedi ancorada en un espai-temps que ningú més serà capaç de captar. Hi ha cops on sentim que perdem tot allò que ens feia sentir lliures i ens feia feliços, ja que temem a una incertesa que a poc a poc avança i desplaça aquell futur que semblava tan llunyà dels nostres peus, però que amb subtileza ens comença a acaronar i és llavors quan anhelem el que ja no podem sentir a prop nostre. Trobaràs tant a faltar aquells petits detalls que vas captar com si d'una càmera de fotos es tractés i aprendràs a viure d'aquells records que segurament et transportaran a temps remots. Hauràs d'aprendre a viure amb el buit que ja no pots omplir, tanmateix mai l'omplis amb paraules buides que faran que confonguis l'acidesa del trobar a faltar amb la dedicació de recordar.

Con formato: Interlineado: 1,5 líneas

Jugarem a parar taula i l'ompliré amb un bonic ram de divuit margarides blanques no tan sols per recordar que et fas gran, sinó per deixar una marca que aquell dia hi vaig estar. Un bonic gerro, posa't amb detall al centre de la taula, recollirà en cada pètal blanc un instant de la nostra vida i amb cura escriure'm sobre d'ells tot allò que vam sentir i em vas fer sentir. Si cal, et dedicaré tot el meu temps fins que la vida ja no perduri per cuidar cada petita ferida que et trobi. Tant de bo ens haguessin explicat en els contes de princeses que la tristesa també és maca, i et fa ser més maca. Tant de bo no haguessis de patir per veure'm feliç, i desitjaria que ho fossis per sempre més. És així, que encara que te'n surtis tu sola, estaré a prop teu per assegurar-te un camí planer, i amb les dues mans, posaré sobre el teu cap aquella diadema que vam dissenyar quan érem petites i cantarem a ple pulmó totes aquelles cançons que ens feien volar.

Divuit margarides blanques que quedaran per sempre en el mig d'aquella taula ben parada. Ningú et garanteix que la teva cadira sempre estigui ben posada, ja que vivim en una estança efímera i poc concreta. Aquesta taula on podria ser que sols acabis tu, com podria ser que et vegi marxar com si de pols es tractés, quedarà emmarcada per sempre. És per això que durant aquest viatge que et porta la vida a l'esquena intentis dedicar-li tot el teu temps a allò que consideris important. Recrea instants, però no vulguis viure sempre en ells. Experimenta. Crea.

Eliminado: <object>

Viu. Vola. Sigues molt feliç, tant com ho he estat jo per dedicar-te aquestes divuit margarides blanques que sempre et pararé sobre la taula.

QUARANTA-VUIT DIES I QUARANTA-VUIT NITS

Intentem trobar la certesa de tot allò que ens fa sentir que desencanaixem en un món planificat per a tots. Naixem imaginant el nostre camí, però poc a poc sense adonar-nos ens asfalten un rumb a seguir. No preguntis, no et qüestionis i no jutgis allò que veus. Sigues com els altres i no pensis massa alt. Tu creus que mereixem que ens ofeguïn els nostres crits? M'agrada impregnar-me del coneixement aliè, però proper a mi, és per això que observo les teves accions com en una partida d'escacs. Protegim el nostre rei amb la força i la destresa de la nostra reina. El domini ens fa ser més poderosos que els altres tanmateix, ens debilita enfront les nostres pors. Algun cop t'has plantejat què et fa por? Tan de bo sigues més senzill entendre el funcionament del nostre entorn, però ens agrada el dubte.

Con formato: Interlineado: 1,5 líneas

Ets valent davant les adversitats, però tan poruc a allò que et crea dificultats. Una vida llarga i plena, amb certes dificultats que has sabut transformar en delicadesa al cant. Mira'm als ulls i intenta garantir-me tota la teva felicitat, sé que anheles les teves estones que ja són nostres perquè el temps ho ha dictaminat. Intenta esquivar la ràbia i fugir de la gelosia. Somriure davant el rebuig i estimar la plenitud. Ets tu qui m'has ensenyat a gaudir de la diferència? O soc jo qui et copia com a exemple? Ni tot és tan blanc ni la vida és tan fosca. Els darrers anys hem pogut compartir els nostres somnis i penso que mai serà tard per a que puguis complir tots els teus. Viatja encara més i fes d'un món tan gran el teu refugi petit. Sobrevola i passa els teus límits, perquè ets tu qui te'ls imposes. Plasma la teva creativitat amb l'ajut d'una ploma i un paper i deixa'm llegir el que ets capaç de crear.

Quaranta-vuit dies i quaranta-vuit nits. Moltes primaveres aixoplugades sota un cel blau i el que tu has conegut com a casa. Més hiverns que estius perquè la vida et va fer conèixer les seves adversitats amb la teva germana. Estudis i professions dures i t'has endut decepcions i coratge. Destacar porta a la gelosia, però mai deixis que els altres et xafin la teva imatge que

Eliminado: <object>

tu mateix t'has hagut de creat. Estius sota l'abrasador Sol i moments captats a través de la lent d'una càmera. Tres fills i una vida que gaudir. Quaranta-vuit anys que és queden curts pel que et queda en aquesta vida.

Eliminado: <object>

MOLTA I A DOJO

Eliminado: OPINICÓ TEXTS PROPIS

-Vessada d'opinions de la meua producció escrita-

I que podria arribar a imaginar que escriuria quan pensava en la felicitat? Quan era feliç? No em va ser una tasca gens fàcil posar mots al que em feia sentir lliure i vibrant, ja que ni tan sols jo era capaç de verbalitzar-ho. Sense tenir massa idea del que obtindria com a resultat un cop començada la tasca em vaig deixar emportar, com a resultat vaig obtenir uns texts dedicats a dues persones fonamentals en la meua vida, una tantejava el terreny de la vida adulta per primera vegada, i l'altra havia de lluitar per la vida que patia últimament. Aquestes van ser les respostes de la gent al llegir-los:

Primerament, voldria remarcar el que van sentir les persones a les quals els vaig regalar els seus respectius texts. La protagonista del primer text, mentre li llegia, va començar a plorar. Deia que li havia recordat a quan érem petites i li havia fet sentir que tornàvem a recordar aquells moments. Es sentia afortunada de poder rebre una carta com aquella i en aquelles circumstàncies. La segona persona, tot i no rebre una opinió en directe -ja que no era present quan va llegir-la- va confessar-me, com si d'un gran secret es tractés, haver-se emocionat. Va sentir que un text el portava a conèixer-se més i a indagar en aquelles part que es negava a veure o si més no tractar.

La Júlia va decidir donar-me una resposta al que ella sentia quan llegia els meus texts, ja que els ha llegit pràcticament tots:

"Cada text teu que llegeixo és un moment d'evasió per mi, oblido tot el que em tanca. Els teus texts em deixen veure coses teves que mai m'has explicat i sempre t'has guardat per tu, crec que és el millor mètode que has trobat per poder transmetre tot el que sents i obrir-te a tots nosaltres. Me m'alegro molt que hakis pogut trobar aquesta sortida que t'ajuda i també ajuda als altres. Ets la millor medicina que he pogut trobar, per mi, per tots aquells que llegeixen els teus texts i per aquells que els llegiran."

En Jaime, aquest cop, va ser més precís i menys extens:

"Sé que sempre t'hi dic, però m'agrada molt com aconsegueixes la complicitat amb el lector a partir de les teves paraules, almenys a mi"

Eliminado: <object>

El Pau era la primera vegada que llegia algun text meu, i em va dir:

“Doncs els dos texts em semblen increïblement bons, i més encara ara que sé la història que hi ha darrere que cada un d’ells, sobretot la del segon. Amb el primer text, has aconseguit que em replantegi l’existència. M’ha agradat molt llegir-los. L’únic que et puc dir és que tens un don per l’escriptura i l’expressió escrita.”

Finalment, l’Alba em va dir:

“Alba, que preciosos, suposo que t’ho diu tothom però escrius molt bé. No paris mai de fer-ho si us plau. Del primer text les últimes tres línies se m’han quedat marcades, quanta certesa en tres simples línies.”

Eliminado: <object>

CAPÍTOL V:

LA VEU QUE EM MANCA

CAPÍTOL V LA VEU QUE EM MANCA

-Mullar-me del coneixement aliè-

En aquest capítol no forma part del recull dels meus text propis i tampoc hi ha introducció del món de l'art per així enllaçar el que porto un temps treballant. Aquest cinquè capítol està reservat i dedicar a aquelles entrevistes que he anant recopilant mentre he fet el meu treball de recerca. Podria ser que tan sols n'hi hagi dues com a que s'ampliï aquest espai i dediqui més temps a altres professionals interessats en ser entrevistats.

Durant aquests llargs mesos on he plasmats els meus coneixements, i en aquells que em mancava la meua desconeixença he hagut de fer recerca, he après que també és important escoltar i conèixer diferents punts de vista de gent que es dedica justament a allò que necessito. Per exemple, vaig entrevistar al psicòleg del meu institut per esbrinar que en pensava ell de l'escriptura, com ho relacionaria amb el subconscient. I per altra banda, vaig entrevistar un petit escriptor lleidatà per endinsar-me en aquest món que tant admiro i desitjo i així descobrir com ell també veu l'escriptura, com ell descriu el que sent quan li publiquen alguna obra.

En aquests darrer capítol m'endinsaré, a través de les entrevistes, a descobrir l'opinió i la visió de dues persones diferents sobre el mateix aspecte, l'escriptura. Dos dies on vam estar xerrant durant hores per aconseguir la major informació possible sobre el que he estat treballant. Així que, voldria agrair la seva voluntat i ganes de participar en el meu treball de recerca per acabar d'emplenar aquell coneixement que em mancava i que em farà adonar-me'n de com persones diferents, segons la seva vocació, poden il·luminar un subjecte de maneres totalment oposades.

Eliminado: <object>

Eliminado: **INTRODUCCIÓ**

LA MENT I LA PARAULA

-Entrevista al psicòleg Àngel-

Primerament, vaig entrevistar l'Àngel Prats, el psicòleg i pedagog de l'institut Ronda de Lleida per trobar la resposta a la hipòtesi del meu treball; hi ha alguna relació entre l'escriptura i la psicologia? Actualment s'utilitza com a teràpia? En aquesta entrevista em vaig adonar que encara no hem descobert tant sobre la ment com em pensava, però que tampoc trobarem les respostes en un curt termini, més aviat el temps ens portarà la resposta.

Abans de començar l'entrevista l'Àngel em va preguntar una sèrie de qüestions per així poder-nos endinsar plenament en les meves incerteses. Va començar preguntant-me: què és la teràpia? Al que jo vaig respondre que era una manera de focalitzar els teus problemes. I ell em va contestar dient, i què és un problema? Quelcom que et molesta o t'inquieta va ser la meva primera resposta. I per acabar d'expressar encara més la situació va qüestionar-me, la teràpia està feta per curar la gent que es molesta o per què molesten als altres? Amb aquesta última pregunta vam començar l'entrevista de la qual vaig poder extreure dues preguntes que em podien donar resposta als meus grans dubtes.

Serveix l'art per poder trobar el teu subconscient i adonar-te'n del dolor que sents?

Tot l'art en general serveix per trobar una alternativa. Ens serveix per viure una realitat que no convivim, però en permet veure els nostres problemes des d'un altre punt de vista i per tant el podem redefinir. Quan l'hem redefinit pots trobar solucions al que et preocupa i per tant pots superar-ho. Quan tu escrius has de definir el que passa. T'obliga a fer aquest pas. Si veiem que hi ha llum al final del túnel, per tant caminem, per això és molt important la fe, perquè ens posem llum allà on no n'hi ha.

Té l'escriptura un paper terapèutic?

L'escriptura dona aquesta funció terapèutica de donar solució i llum als problemes que tens. Et permet inventar les possibles solucions a allò que et fa tenir un malestar. Li pots fer passar a personatges que imagines aquella situació que et crea incertesa i negui, i donar-te solucions. Quan escrivim concretem el problema que tenim, el fem en un món en el qual no habitem i li podem ficar les característiques que volem. Un cop li donem respostes trobem l'esperança.

Eliminado: <object>

Un cop acabada la xerrada, l'Àngel Prats va fer un petit resum de tot el que havíem estat parlant durant aquella llarga estona, i em va dir: *La solució als teus problemes està en tu mateix i la trobes per exemple en l'art. L'escriptura és important, ja que et permet fer però també has de resoldre tu mateix. Frida Khalo va utilitzar la pintura per ficar color o vida als seus problemes, a acceptar la seva realitat.*

UN LLAPÍS I LA MÀ

-Entrevista a l'escriptor Ignasi Revés-

L'altra, i darrera, entrevista que vaig tenir l'oportunitat de fer va ser al petit escriptor Ignasi Revés. Aquest autor va néixer a Sarroca de Lleida l'any 1976. És llicenciat en Ciències Polítiques a la Universitat Autònoma de Barcelona. Escriu articles d'opinió al quinzenal *SomGarrigues*, de les Borges Blanques. Ha publicat diverses novel·les i ha participat en llibres col·lectius.

Amb ell vaig poder descobrir què era l'escriptura per a una persona que es dedicava professionalment a ella, i que més aviat s'havia convertit en la seva passió i motiu per imaginar. Amb ell vaig poder aprendre la realitat que amaga aquest món i el perquè de mai voler llençar la tovallola abans d'intentar-ho. I un cop dins, seguir lluitant pels teus somnis que poc a poc acaben esdevenint els del teu públic.

Què significa per tu escriure?

Al principi era una superació per veure si seria capaç de publicar alguna cosa amb cara i ulls, però arriba un punt amb el pas dels anys o no sé viure sense escriure. Tinc un blog on estan els meus articles que penjo amb la revista SomGarrigues, que és publica cada quinze dies. Quan fa un temps que no escric ho trobo a faltar. Per tant, puc dir que no puc viure sense escriure. Durant una temporada vaig provar la poesia. És una cosa més lliure. Definitivament és una cosa amb la qual ja no puc viure.

Què et va fer començar a escriure?

Jo llegia els còmics i les novel·les juvenils que m'agradaven i em preguntaven si jo algun dia podria fer-ho. Inclús quan llegia alguna obra que no m'agradava em deia jo això ho puc fer millor. Podria ser que fos un excés d'ego però a vegades es a força d'això que tens l'impuls de fer el que vols.

Alguna vegada l'has utilitzat com a teràpia?

Jo em vaig casar i me'n vaig anar a viure a Reus amb la meva dona i això em quedava lluny de casa, perquè jo soc de Sarroca. I la meva primera novel·la és diu "Oli en un llum" i parlo dels pagesos a Les Garrigues, i sobtadament això em feia sentir a prop del meu paisatge, a prop

del que jo anomenava casa. Jo era lluny, era a una ciutat, però escriure sobre la collita, les ametlles i les olives em feia sentir a prop. Per tant, sí que tenia un caràcter terapèutic. Després va haver-hi un moment on treballava en una escola primària i vivia amb un estrès constant. Però, cada dues setmanes anava a un poble mariner a entrevistar pescador, i això em feia sentir ric. Sempre veia una mar diferent, i això em curava, em feia oblidar-me'n del que sentia diàriament.

En els teus inicis, els teus texts, les teves creacions, les guardaves per tu i la teva intimitat o ja vas saber des d'un principi que ho volies publicar tot ?

Jo quan començo a escriure és quan els professors es manaven tasques, i en aquell moment tenia algun mestre que em deia que ho feia bé. Primer vaig començar a treballar al Som Garrigues com a periodista, i quan ho vaig deixar vaig voler seguir col·laborant amb ells publicant articles d'opinió. Vaig veure que allò agradava. A partir d'aquest moment vaig decidir crear alguna cosa amb cara i ulls. Vaig conèixer gent que em deia que els hi agradava allò que publicava i vulguis o no això t'impulsa a seguir. Al 2008 va ser quan finalment em vaig decidir a publicar la meua primera obra, i tot i rebre molt bones crítiques en la meua zona, va ser més aviat aquesta necessitat d'escriure que em va fer seguir endavant.

Quan escrius, suposo que ho fas per tu perquè t'agrada, però quan ho publiques que esperes que senti la gent? Esperes alguna resposta o la teua auto validació t'és suficient?

Les dues coses. Escric per mi perquè ho necessito, sempre intento que quedi el més bonic possible, però òbviament que esperes que la gent reaccioni positivament. Hi ha molta gent que diu que escriu per ella mateixa. Jo escric per mi i per totes aquelles persones que es puguin sentir identificades. M'agrada que la gent em recordi, que els va agradar el que vaig fer. Et sents content i realitzat.

Què et va fer voler començar a escriure un llibre, el dietari Sol ponent, on t'has de forçar cada dia a escriure una mica.

Jo ja havia fet un primer dietari que anava del juny al desembre, representa que era molt més ampli, parlava de notícies i pel·lícules, però cap editorial va voler publicar-ho. Així que, vaig decidir fer la segona part, aquest dietari, on tindria un enfocament diferent. Seria més poètic i literari i parlaria exclusivament de les coses del dia a dia en un to líric. Vaig tenir sort que m'ho

van voler publicar. Si et fixes, tinc texts que són atemporals, on faig moltes referències a la posta de sol, però era la meua manera de completar el cercle del primer dietari i aquest. Aquest dietari, a l'anar del solstici d'hivern al d'estiu, i cada dia tens una mica més de sol, és creixent. Has d'intentar explicar el que fas cada dia de manera que atrapi al lector.

Què sents quan et diuen que pots publicar un llibre?

Òbviament que et sents molt content, però el benefici econòmic que en puguis treure és mínim. T'emportes més la recompensa de l'esperit. Sents que hi ha algú que confia en tu, i pots donar a conèixer la teua manera de veure el món, però el que més m'agrada és parlar amb la gent. Però clar, has de saber com vendre allò que fas, perquè si no la gent no et coneix. Has d'invertir molt temps en la poesia de vendre-ho.

No et fa por publicar algun llibre i que no tingui tanta repercussió?

Hi ha coses que tenen més repercussió que d'altres. Però aquest llibre, Sol ponent, surt de mi i llavors no em fa por afrontar-ho. És un llibre on parlo de mi i és més íntim que els que he hagut de fer per encàrrec. En aquest llibre em reivindico del meu territori, i del que soc. Hi ha vegades que penso, per molt que vulgui deixar alguna cosa fixada si ningú s'ho llegeix s'oblidarà. Al final he d'escriure per sentir-me realitzat, perquè podria oblidar-se sinó.

Animaries a una persona jove a publicar alguna obra?

Sempre, sense pensar que et poden publicar o no. Si vas fixat en aquesta idea i no et volen publicar què faràs, caure en la tristesa? Doncs no, ho has d'intentar fer el millor que pots. Perquè hi ha gent que no ho prova perquè pensa que tot està escrit i això no és així. Persones que veuen el món com tu, tan sols estàs tu. El que tu creguis no ho expressarà ningú millor que tu. Quan tens la teua pròpia essència, quan ets real amb allò que escrius és quan millor atreus al públic. Has de ser tu mateix. És intentar trobar la manera en com ets i transportar-ho a l'escriptura. Si intentes escriure de manera diferent a la que tu ets es nota. La gent ha d'intentar treballar la seva veu.

Eliminado: <object>

Jo vaig publicar la meua primera novel·la amb 31 anys, alguns cops penso que vaig publicar massa jove. Tot és constància i tenacitat. Diria que el que fa més por va ser publicar el segon llibre. Mai has de deixar l'embranchida i sense por a veure el que et depararà el futur, llança't al buit. El meu consell és que escriguis com si haguessis de fer el millor llibre del món i ja arribarà. Envia originals, pot ser que et diguin que no, però el fracàs és necessari.

SOL PONENT

-Treball de les emocions en el seu dietari-

Un cop acabada l'entrevista amb l'Ignasi, el meu tutor hem va plantejar una activitat amb el seu dietari *Sol Ponent*. Vaig buscar diferents dies on l'autor parlés de les diferents emocions i sentiments. Així que, fent recerca en la totalitat dels seus texts, vaig poder trobar els següents que parlaven de: l'alegria, la tristesa, la ira i la por com a temes importants. Això és el que podem llegir a la contraportada del seu dietari: *"Sol ponent és el dietari d'un retorn. D'un retrobament amb la broma plana i el sol que es pon. Amb la salvatge garriga i la ciutat del Segre. Amb les petites grans coses de cada dia.*

Del solstici d'hivern de 2016 al solstici d'estiu de 2017, assistim a la lenta però creixença llum. Cada cop hi ha més claror, el paisatge desperta del son hivernal i l'ànim es torna més càlid. Ignasi Revés aprofita tot allò que l'envolta per manipular-ho literàriament i portar-ho al seu dietari. Una conversa, un comentari, una paraula. Un pensament, un penjament. L'horitzó, el cel, la terra i el mar. Una olor, un mos. La literatura és arreu, i es troba en el racó més impensat."

El dia dos de gener en el seu dietari va començar el paràgraf amb unes preguntes, que podrien ser de caràcter retòric, on l'autor en mostrava la seva ira i tristesa per no sabem com afrontar el que moltes vegades més ens pesa. El fragment diu així:

"Com es pot aguantar, la broma? Com es pot conservar la moral, com es pot servir l'alegria i l'optimisme, com es poden tenir ganes d'aixecar-se cada dia al dematí?"

Viatgem en el temps fins topar-nos amb el dimecres onze de gener, on l'Ignasi ens regala un petit fragment on es pot entreveure la delicadesa del que sent, l'alegria d'una banalitat com és la tarda. A mesura que avança el text podem veure el que el fa sentir pensar en un nou començament. Com l'engresca el principi d'un final.

"Fa una tarda tan bonica, que sembla que no n'hi hagi hagut cap de tan bonica abans. És com si la tarda naixés avui, com si fos nova.

La broma té moltes coses dolentes, però també en té de bones. Una? Que regala l'oportunitat de tornar a començar. De recomençar. De redescobrir els relleus de les cases, el sol que rebota als vidres de les finestres, les Serres Pilans, la Guardieta i el Castell de Sarroca.

Eliminado: <object>

Tornar a començar. Quin rept. Quin desig. Quina fam. Més que el final del viatge, més que la durada del viatge, estimo el principi del viatge. El moment abans de la primera passa, quan pregunto què m'espera, amb què ompliré les alforges, què conqueriré. Quan avanço la cama, diposito la planta del peu a terra i pam, començo un nou viatge.”

Els dies passen i el ple hivern el té atrapat a Sarroca. Mira per la finestra, tan sols està a dinou de gener. Aquell dia el cel no acompanyava, una cortina de tristesa l'envoltava.

“La tarda està trista. Melancòlica. Sospira pel sol que s'intueix, per la pluja que no plou, pel vent fred que no retira. La tarda és un camp llaurat de teules negres, un sembrat amagrit, un marrameu abandonat. La tarda és la motxilla de pedres carregades a l'esquena, una oració sense fe, un cor abaltit, una ànima en pena. La tarda només té ganes de colgar-se sota uns quants sostres i tancar els ulls.”

PARAULES FINALS

-Conclusions del meu treball de recerca-

Gairebé nou mesos de gestació per treure a la llum aquest treball de recerca que no sols m'ha fet aprendre gratament sobre l'escriptura, sinó també sobre la societat. Com actuem els humans davant la mort? Què sent diferent gent davant un mateix text? I es que puc garantir que *Pètals negres sobre un llit blanc* ha sigut el pas que necessitava per afirmar-me sobre la gran passió que sento per avocar els meus sentiments en un tros de paper i deixar de banda els prejudicis tenir. Escriure sobre amplis aspectes que ens envolten a tots els humans m'ha fet propera a cada persona que tenia l'oportunitat de llegir algun fragment dels que de mica en mica anava compartint.

Quan encara em trobava a la línia que marcava el tret de sortida d'aquest treball em plantejava moltes coses i assumia que tindria moltes respostes als meus dubtes. Creia que trobaria la resposta al que jo m'havia marcat com a hipòtesi inicial: "Existeix una relació entre l'escriptura i la teràpia que utilitzen alguns psicòlegs amb els seus pacients", però no va ser del tot cert. Després de fer l'entrevista amb el psicòleg del meu institut em vaig adonar de dues coses. La primera era que encara no s'ha fet tota la recerca necessària per poder conèixer suficientment bé com treballa el nostre interior, i la segona cosa era que l'escriptura és una manera de portar a la superfície la veu del nostre subconscient. Plasmar en un paper els nostres vivències ens dona l'oportunitat de ficar nom a aquella situació que ens fa mal i podria ser que no en som del tots conscients.

Tanmateix, gràcies a la buidada de respostes que m'ha pogut garantir tota la gent que s'ha ofert a participar en aquest projecte, he pogut descobrir com de propers ens sentim tots davant algun estímul que ens fa vibrar. No importa com distants puguem ser amb diferents persones, sempre hi ha quelcom que ens fa retrobar-nos. Tot i que compartir en públic les meves creacions no sols m'ha ajudat en la finalitat d'aquest treball, sinó que m'ha servit per dir-me i mostrar-me a mi mateixa que potser sí que paga la pena de tant en tant mostrar el que guardo dins meu. I que si escriure m'omple i em fa feliç, i fa feliç a la gent que m'envolta podria dedicar més temps a una passió que guardo reclosa dins meu.

Eliminado: <object>

Dur a terme el que he creat ha sigut veure més enllà del que la superfície em permetia. He hagut de rellegir i llegir entre línies el que sentia, el que em feien sentir i el que feia sentir per poder plasmar amb paraules tot el que em feia vibrar. *Pètals negres en un llit blanc*, comparteix una pregunta que encara queda oberta per a que la societat pugui profunditzar més en ella.

Eliminado: <object>

UNA BIBLIOTECA PERMANENT

-Recompte de totes aquelles pàgines web que he utilitzat-

Per dur a terme aquest treball, en alguns apartats, he hagut de fer recerca en la xarxa, aquí estan els enllaços a les pàgines web que he anat observant i comparant.

CAPÍTOL 0: LA CIÈNCIA

Aquests enllaços em van proporcionar informació sobre les emocions i els sentiments.

<https://ca.encyclopedia-titanica.com/significado-de-emoci-n>

<https://seras.uib.cat/orientacio/recursos/Les-emocions-que-son-categories-com-podem.cid581227>

<https://rinconpsicologia.com/lista-de-emociones-y-sentimientos/>

<https://www.hernandezpsicologos.es/blog/diferencia-emocion-sentimiento/>

<https://www.psicomocionat.com/6-diferencias-entre-emociones-y-sentimientos/>

<https://ca1.nsp-ie.org/que-son-los-sentimientos-lista-tipos-y-ejemplos-4606-42a6c>

<https://www.psicologia-online.com/que-son-los-sentimientos-lista-tipos-y-ejemplos-4606.html> (BONA)

CAPÍTOL II: L'AMOR

Aquestes primeres pàgines web les vaig utilitzar per poder escriure la biografia de Miquel Martí i Pol:

<https://miquelmartiipol.cat/autor/cronologia/>

<https://www.escriptors.cat/autors/martipolm/biografia>

<https://dbe.rah.es/biografias/11716/miquel-marti-i-pol>

<http://www.xtec.cat/ceip-cristofor-mestre/treballs/0304/web6b/biografia.htm>

<https://www.encyclopedia.cat/ec-gec-0040688.xml>

<https://lletra.uoc.edu/ca/autor/miquel-marti-i-pol/detall>

<https://www.vilaweb.cat/noticies/miquel-marti-i-pol-biografia-sembr-llibres/>

Aquestes altres, van ser els enllaços dels poemes que vaig treballar

<http://mennta.es/2009/09/06/estimada-marta-de-miquel-marti-i-pol/>

Eliminado: <object>

<https://docplayer.es/119557100-El-libre-esta-dividid-en-tres-parts-set-poemes-d-aniversari-capfogueri-estimada-marta.html>

<http://sientopasareltiempo.blogspot.com/2014/11/capfoguer-primera-estrofa-de-miquel.html>

<http://www.plamarcell.cat/projectes/poesiaviva/index.php/tasques/tasques-poetes/tasques-poetes-catala/tasques-miquel-marti-pol/>

<https://sites.google.com/site/edfabra/home/excerptreviewsstoriespoems/miquel-marti-i-pol---set-poemes-d-aniversari>

<https://probador.antville.org/stories/2275545/>

<https://www.buenastareas.com/ensayos/Reseseny-a-Estimada-Marta/3832168.html>

<https://www.omnium.cat/ca/santi-arisa-presenta-tot-es-en-tot/>

CAPÍTOL III: LA TRISTESA

Aquests enllaços em van aportar informació sobre el blues i sobre qui era Allen Toussaint.

<https://bluesvibe.com/2012/10/09/una-historia-del-blues/>

<https://bigkick.es/pequena-historia-del-blues/>

<https://vinilomusical.com/la-gran-historia-del-blues/>

<http://www.ojosdepapel.com/Index.aspx?article=3253>

<https://musicianguide.com/biographies/1608000051/Allen-Toussaint.html>

|

Eliminado: <object>